

2

MURGRÖNAN.

ORIGINAL.

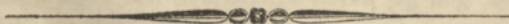
MURGRÖNAN.

[Carstens, F.W.]

MURGRÖNAN.



FINSKT ORIGINAL.



HELSINGFORS, G. O. WASENIUS.

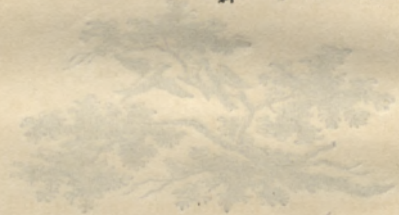
1840.

IN VERBO DOMINI

EST ORIGINALIS

IMPRIMATUR.

F. Grantham.



REPRINTED BY J. W. BENTLEY

1848



Länge har du, älskade Emilia, fått öfva tålmodet, i förväntan på de underrättelser jag så säkert lofvade tillstålla dig, angående min snart nog tillryggalagde resas förlopp. Jag blyges nu verkligen öfver den liknöjdhet och ringa ordhållighet min tystnad visar, då snart ett helt år lupit till ända sedan vi skiljdes. Dock tager jag så gärna till godo den enda tröst jag har att tillgå, intilldess *du* hunnit lemna mig den fullkomligare; jag tänker nemligen: liknöjd, det vet Emilia jag aldrig kan blifva för den, hvilken i mitt hjerta äger en säker ointaglig plats, och hvad ordhållighet beträffar har du måhända pröfvat den i viktigare fall.

Mitt uppsåt, goda Emilia, har varit att till ämne i mina bref framstålla ej ensamt min egen person, hvilket snart blefve alltför tröttsamt och enabanda, utan ock att äfven understundom till dig öfverflytta de känslor, tankar, intryck, ja, äfven det obehag, jag i den hvardagliga sferen jag mig befunnit, vexelvis rönt. Vänta dig dock inga romanlika äfventyr, inga osanna sannolikheter, inga hemliga irrgångar och labyrinther i det väl invecklade men alltför litet mysteriösa hvardagslifvet och framför allt, icke ens den aflägsnaste efter-

härkning af det oeffterhärmliga "hvardagslifvet" sjelft. Kasta förr mina bref, ja redan detta första, i den lifligaste eld som en bister vinteraf-ton kan blossa i din kammar-spisel; och Emilia, vredgas får du ej heller längre på mig, då du ser huru ofta, huru ständigt du varit ett mål för mina tankar, samt huru min ovana penna gärna, ehuru fruktande, sysselsatt sig med dig! Du vet att hennes Nåds (verlden har gifvit henne denna benämning) godhet äfven beredde mig en beqväm plats i den vagn, som aflägsnade mig ifrån dig och den ort som sett mig födas, sett mig uppväxa, sett mig *lida!* Jag säger det nu här, ty *du* känner de förhållanden, i hvilka ödet ställt mig, men nog dermed, det är ej dem jag vill upprepa. Slutet inom mig — ty ej ens vagnens stundom häftiga gungning eller kuskens kraftiga eder förmådde väcka mig till det yttre lifvet — satt jag och tänkte på dig, på det förflutna, ja äfven på det tillkommande, hvilket anande och okänt bildade sig för min fantasie; jag såg ett stormande haf, som i sina vågors fradgande skum hväljde de bräckliga, ehuru stolta farkosterne; jag såg de arma offren för elementets raseri i ångest och förtviflan anropa allfadrens förbarmande; jag såg, men jag betäckte mina ögon för att ej se vidare, huru de i ett *nu* objepligt förgingos. Dock, Emilia! jag har skildrat dig de skräckfulla scener, som skapade sig i min inbillning, skåda du äfven nu med mig de leende stränder, de vänliga ängder, de grönskande lunder, som elter denna storm kom att mildra min själs oroliga tillstånd. Ett land, det jag måhända svärmiskt nog benämner paradisiskt, tyckte jag

nu log emot mig, och lockade mig att beträda dess helgedom; klarare än i mitt hemland syntes mig den blå himlen, intet dunkelt moln, ingen nattlig sky fläckade dess rena hvalf; friskare grönskade här de skyhöga skogens barn, dem ingen egen-nyttig hand beröfvat deras näring och kraft. Blommorna smekte hvarann i systerlig förening, och ehuru den ena doftade praktfullare, färgrikare, älskvärdare än den andra, hade afvunden aldrig fått närma sig deras förtroliga krets; hvar jag såg erbjöd sig för mitt öga skapelser af en högre natur; allt andades salighet och lif! Men jag måste ju en gång vakna utur mina idylliska drömmar, jag nödgades taga verkligheten i betraktande, ty min dagsresa var slutad, och på det nu inträffade nattherrberget skulle jag uthvila mina verkligen trötta lemmar. Härifrån sträcker sig äfven den första hälsning min hand tecknade dig; omväxlande känslor och tankar, i följd af likaså händelser, yppa sig i de anteckningar jag här gjort; emottag dem med öfverseende, de göra ej anspråk på effekt, det är endast till ditt hjerta, ej till ditt granskande förstånd jag talat.



M. den 28 Maji 18 . .

Ännu en hälsning! en så kär så varm,
 Jag dig, o hulda Fosterbygd! vill sända;
 Tag den emot, den går ur trofast harm;
 Och huru än mitt öde sig må vända,
 Är du den tanke först och sist likväl,
 Som smyger sig utur min sorgsna själ.

Jag har uppvaknat, älskade Emilia, ifrån en ganska god sömn; mina själs- såväl som kroppskrafter äro styrkte af den hvila jag erfarit. Vid mitt lilla kammarfönster har jag njutit af den milda vårluften, hvilken fritt spelar in genom det öppnade fönstret. O! hvilken herrlig morgon, detta ställe är långt trefligare än jag i går vid min ankomst fann det, skymningen såväl som tröttheten hindrade mig att då urskilja dess högst trefliga läge; ån som löper alldeles under mitt fönster kröker sig i behagliga bugter framåt, och på dess stränder resa sig björkar, så vackra, så raka, som voro de af den vårdsammaste mästares hand ditplanterade. Men, hvad säger jag, som voro de? Hvilken hand kunde i förmåga öfverträffa *dens*, som dit satt dem? Ack, Emilia! hvilkens kunde mera vårdande hvila öfver och beskydda sitt verk? Hvad den är vacker, denna vårens färg; denna unga, friska, gröna; jag fruktar att förtrampa ett enda grässtrå, så obeskrifligen skön och ljufelig förefaller mig naturen.

Denna dag förer mig åter längre ifrån dig, och likväl tycker jag mig aldrig varit dig närmare än just nu; mina tårar blanda sig med dem på bladen af den daggfriska syrenqvist jag nyss brutit ur den lilla häcken under mitt fönster. Det

skall följa mig, detta minne ifrån mitt hemlands nejder, och ännu der borta, ehuru vissnadt, för mig utgöra ett vänligt fridens budskap.

Min glada men något nyfikna värdinna har redan bestyrsamt inburit min varma morgondryck; hon står ännu med frågande blick, och tyckes afbida något uppdrag. Lef väl, Emilia! lef väl!



10. den 29 om afton.

"Tycker Mamsell som jag, så hvilade vi här öfver natten," tilltalade mig min hederlige kusk, då vi i går på aftonen klockan sex stannade utanför gästgilveriet i X*, en liten nätt by; "det är helgedagsafton, och då är icke brukligt att man så här strapserar; också kunde Mamsell, om hon så vill, i morgon, emedan kyrkan ligger helt nära, bevista gudstjensten der, innan vi anträda vår resa"...

Efter denna temmeligen vidlyftigt utförda, men välmenta proposition, hvaruppå jag långt före dess sista mening svarat ett "rätt gärna," öppnade min bugande rådgilvare vagnsdörren, samt hjälpte mig stiga utur. Verkeligen ljudade också redan de högtidliga klockorna ifrån det närbelägna kyrkotornet, det var här så bruket, att Lördagsringningen förkunnade Sabbatens ankomst. Jag lät alltså i ett snyggt rum inbära mina res-effekter, samt logerade mig in der så godt jag kunde. Kusken för-

slag kom mig nu före som icke så aldeles omöjligt att efterfölja, och sedan jag med mitt värdsfolks lilla söta flicka bortpratade en del af den återstående aftonen, sökte jag i hvilande ro, för mitt bedröfvade sinne . . . I dag uppväcktes jag af mitt lilla gåniga aftonsällskap; Ledd vid sin söndagsputsade moders hand insteg hon till mig, med det lilla hvita förklädet uppfyllt af doftande liljekonvaljer och de skönaste hvitsippor jag någonsin sett. Hvar hade dessa sednare, undångömda för solens redan brännande strålar, kunnat bevara sin mjella hvithet och friskhet. Ack! huru vackra ären I barn af den gudomliga naturen; huru afundsvärd eder skära renhet. . . .

Sedan jag påklädt mig, och utur min nessesair framtagit samt uppå den lilla gilverskans hals bundit ett litet guldkors till minne af denna glada morgon, hastade jag, biträdd af henne, att till en krans hopfläta blommorna. Jag hade just slutat, att med densamma pryda min hatt, då den till gudstjensten sammankallade ringningen åter begynte. I ett språng var den lilla ifrån mig, och då jag kastade ögat utåt vägen, såg jag henne redan långsamt och allvarligt, likt en sedig tärna, framgå vid sin moders sida. . . .

Jag har besökt detta Guds hus, hvilket med andakt beträddt, ingenstädes förfelar sin gudomliga verkan. Frisk och mild inflägtade vårluften i dess korsgångar och andades frid och välkommande till det mangrant församlade folket. Ödmjuka med hukade hufvuden sutto på ena sidan af den lilla kyrkan kvinnorna i mjella hufvudkläden, och uppå den andra, karlarne med blottade hufvuden; an-

dakt och stillhet rådde öfverallt, ej ett andetag hördes, icke ens af de späda barnen, hvilka åtföljt sine föräldrar, tills klockaren uppstämde den vackra psalmen N:o 392. "Den blida vår är inne, och nytt blir jordens hopp;" då inföll hela församlingen uti en ljudande chorus; men jag, Emilia! jag sjöng ej, min själ var så betagen, att rösten ej förmådde höja sig till instämmande af den allmänna lofsången; jag kände tårarne jaga utför mina kinder, och först då, när psalmen var slutad vågade jag upplyfta mitt tunga hufvud. . . .

Jag skyndar nu att omnämna Ordets förkunnare; tänk dig ingen af nntidens välfriserad, finrakad och modern sprätt, hvilken med låtsad allvarlighet, i förtid påklädt kappan, nej, en åldrig gubbe med silfverhvita lockar, skred långsamt gången uppföre, vördnadsbjudande uti sin enkla drägt, och sjelf bärande sin gammalmodiga psalmbok, utur hvilken han snart för menigheten uppläste några till hjertat gående verser. Med darrande men hög röst gaf han nu folket sin välsignelse, innan han vidrörde det ämne, från hvilket han sedermera i kortliet, men tydligt och med full mening, förklararade: Skapelsens ändamål, och Guds hopp att genom dess mångfald beveka människans hjerta till erkännande af Hans vishet och godhet.

Svårt vore för mig att upprepa, hvad jag likväl med uppmärksamhet af den aktade Gubbens läppar hörde utföras, och säkert, så hoppas jag, försvinner ej det goda intryck mitt hjerta deraf erlor.

Sedan jag sagt mitt värdsfolk farväl och med hjertlighet kyst den lilla flickan, hvilken till ett

återseende lofvade bevara det lilla korset, lemnade jag lättad och lugnad denna vänliga fristad.

I dag har jag endast rest fyra mil, men som blott fem återstå till dess jag kan se kyrktornet i N*, hinner jag, oaktadt detta lilla dröjsmål, i god tid dit. Härtills, älskade Emilia, har endast land åtskiljt oss, härelter blir det också hafvet, det älskade, men förrädiska hafvet. Mins du huru ofta vi i aftonens lugn framungat på den klara böljan invid dina föräldrars trefliga Svanevik, huru vi då i inbillningen förstörde dess omkrets, samt föreställde oss faror och äfventyr, der inga funnos. Mins du då jag verkligen, för mitt sjelfsvålds skull, helt oförmodadt halkade öfver båtanten, men, i anseende till det grunda stället, snart nog af prostens Wilhelm blef upphjelp, samt lik en Sjögud, drypande af vatten, ifrån hufvud till fot, skamflat och skälfvande fick sitta stilla i ett hörn af båten, tills den hann landa. — Mins du ännu huru vi förråde oss i den täta skogspark, som omgifver det hem jag fordom kallade mitt? och huru sluteligen flaggen vid fiskarkojan blef vår ledstjerna genom denna lilla öcken. Der står ännu på klippan invid hyddan det lilla tempel vi, jemte din broders och Wilhelms tillhjelp, med så mycken möda uppförde; icke ens tiden har på detta oskyldiga verk velat lägga sin förstörande hand; till dessa tidigare tilldragelser i min lefnad flyr min tanke så gerna, kunde jag endast åt glömskan lemna de sednare. Nu god natt, jag går att drömma om dig, och tecknar dig ej några rader förrän ifrån N*

N* den 31 Maj.

Det är ifrån ett litet snyggt värdshus jag tillskrifver dig dessa rader; mitt resällskap, det hennes Nåds godhet utsett mig, men hvilket du ännu icke ens till namnet känner, har redan för tvänne dagar sedan hit anländt, och vänta endast på vind samt ordres, att kunna gå ombord; du är väl nyfiken att lära känna de personer, med hvilka din Mathilda, åtminstone för en kort tid, skall träda i ett vänskapligare förhållande, och jag skyndar att tillfredsställa din väntan i den delen, i det jag säger dig att det är Hof-Rådet B., hvilken nu återvänder till S* med tvänne barn, en flicka om 16, och en gosse om 11 år, ifrån en resa den de för nöjet att träffa anhörige, för trenne veckor sedan hitåt gjort. Det är en älskvärd familj, så mycket jag hittills kunnat finna, och som vi framdeles komma att bebo samma stad, lofvar jag mig redan på förhand deraf nöje. Adolph upphör ej att berätta om onkelns på Svärdsby herrliga tvåvåningshus, med balkonger och terrasser; Hans stall med tolf magnifikt vackra, glänsande hästar, hans präktiga jagthundar etc. etc., och tycker endast att återresan företogs allför snart; Rosa deremot, fann tanten, onkeln och kusinerne visst ganska uppmärksamma och älskvärda, samt för öfrigt *allt* såsom Adolph sagt "*förträffligt*," men längtar lika fullt att få beträda hemjorden, och hälsas af mor och syskon.

Jag anar dock, att någonting djupare ligger till grund dertör; låt se. Jag finner mig just

väl i denna lilla krets och har redan i samråd med Rosa på bästa vis rangerat vårt lilla hushåll. Någoting mäktigt drar mig till denna unga flicka, och ehuru jag räknar fyra år mer än hon, öfverensstämma våra tänkesätt dock fullkomligt. Just nu inträder hon i mitt lilla rum: "Mathilda måste säga hon," "spisa med oss, eljest har icke heller jag någon matlust. — God natt!



Den 1 Juni om afton.

N* är en nätt stad, ehuru gammalmodig, har trånga och smala gator med en högst ojemn stenväggning, hvilken verkligen pröfvar fotgångarnas vigilans och hållning. De höga stenhusen med sina två å tre våningar, antyda något stort, och vilja, likt en pratsjuk ålderdom, berätta om ett viktigt fordom. De tvänne kyrkor staden äger äro äfven uråldriga, och skola förtjena att med uppmärksamhet invändigt beses; det grämde mig af hjertat att ej kunna, såsom jag det önskat, njuta af det nöjet, men tiden medgaf det ej; jag vill nu endast i korthet för dig omnämna deras olika yttre: den Grekiska, med kupolformadt tak, är liten, och tyckes icke kunna inrymma någon större folkmängd, likvist skall, enligt hvad man berättade mig, byggnadssättet invändigt, göra den rymligare, än man kunde förmoda. Hon skall vara rik på

dyrbarheter, relikier och yppige kyrkoprydnader, samt isynnerhet utmärka sig genom en ofantelig förgyld metallkrona, hvilken ensam skall förmå fullkomligt upplysa hela kyrkan. Den Lutherska är fyrkantig och ganska stor; hon sträcker sin tornspets säker och hotande upp mot skyn; jag kunde icke återhålla mina ögon att flere gånger ibland molnen uppsöka dess spets, och har aldrig kunnat tänka mig en förfärligare höjd, det glimmande korset deröfver, hvilket skall innehålla 8 alnar i höjd och 5 i bredd, syntes nu endast såsom en fin strimma, och ehuru sjelfva kyrkan redan räknat sekler, tyckes dess kolossaliska byggnad, ännu vilja trotsa tiden. Nog härom, då jag ej kan göra dig beskrifningen utförligare. Låt nu ditt öga vända sig ifrån staden; men följ den mer än tjusande utsigten ifrån dess hamnsida; någonting mera storartadt kan du ej se; hafvet, som ifrån oändlighet, i störtande skum, hvälfver inför dina fötter, der ett bålverk eller en brygga, i förtröstan på sin orubbeliga styrka, emottager dess omilda smek; skepp och farkoster, som dels i fulla hvita segel klyfva vågorna, dels stillastående afbida en gynnsam vind. Här ser du ett fartyg färdigt att lyfta ankar, matroser skrika och springa om hvarann, hattar surra i luften, näsdukar hvilta, afskedshälsningar skickas i otalig mängd, och återförnyas ständigt genom ett fortfarande hurra! Under det ögat härmed sysselsättes, fängslas örat af allt tydligare och skarpare kanonskott, och snart upptäckes röken af ett ångfartyg, som i brusande fart närmar sig hamnen; Nu saktas farten, bruset tystnar, hjulen stadna, båtshakar utkastade och plankor hållas i beredskap, såsom ett

medel att förena skiljda vänner och fränder. En skön anblick, älskade Emilia! men mitt öga sväf- vade härunder tårfylldt bort åt den gröna vän- ligen skogssidan, som längs kusten, så långt ögat bar, erbjöd stillhet och frid. Hvem skall räcka mig en hjertlig hand då jag snart beträder en främmande jord! i hvilket öga skall jag läsa ett upprigtigt välkommen? Hvad skall jag väl erhålla, emot hvad jag förlorat? O! mina älskade Föräl- drar, J som slumren den eviga sömnen, hvem skall godtgöra mig eder oersättliga förlust!

I morgon kl. 6 skola alla passagerare vara ombord, nu derföre farväl, du, min Emilia! den vackra aftonen lockar, och jemte Rosa, hennes far och broder, går jag att njuta af dess svalka och behag; vi hafva redan tagit i skärskådande våra hyttor eller sofrum, de äro sannerligen ej stora, men samlingsrummet eller salonen deremot är rymlig och treflig, och passagerarenes antal, enligt hvad man sagt, blifva högt. — God natt!



Den 2 Juni.

Vinden blåser upp i hast,
 Segel fylla stång och mast,
 Skeppet styr till andra länder,
 Gud vet när det återvänder.

Runeberg.

Hafvet är dock ett herrligt element, af hvars anblick hjerta och själ njuta, ja! ända till outsäglighet! Gifves ett högre nöje än det man erfar gungande på ett stolt och välbyggt fartyg, hvilket ännu i själfva dess dödsstund trotsar sin alltid lömska, alltid till fejd beredde fiende — vågen. Det lider nu mot aftonen, solen sjunker småningom glittrande i böljan och lofvar i morgon, återuppfriskad, tända ett nytt ljus! Dock, som sällskapet mangrant församlat sig under däck, för att invänta thé-timman, finner jag ledighet att vid relingen, medelst en blyertspenna, teckna dig dessa rader. — Jag vill dock gå punktligt tillväga och formeligen presentera dig personalen uppå *Örnen*, (Ångfartygets namn), hvars alla hyttor, till min stora förvåning, befunnos så upptagna, att ej en enda mer varit att tillgå. Du kan af min presentation möjligen i en framtid igenkänna en och annan af de agerande personerne.

Geheimerådinnan Nobelcrentz satt vid mitt inträde midt i salongens soffa, jemte tvänne döttrar, och tycktes, medelst en högst förnäm min, vilja påbjuda uppmärksamhet och respekt; ödmjuka vid herrskarinnans minsta rörelser, bugade sig ett par hvita strutser öfver den i paille- och lilas-skiftande hatten, i hvars yttersta kant en kvarters bred

duggregnad blonde kantade sig; en svart med spetsar bebrämrad mantille skylde, snart sagdt, hela hennes icke ringa figur, då jag undantar en mager silkesvantad hand, hvilken fogade sig fram om mantillen och qvarhöll en pirat, som i välmåga lofvade proviantera för hela den återstående resan; min skarpsynthet tilläts likväl ej intränga till dess digra innehåll. På hvardera sidan om sin fru moder sutto Fröknarna Cloty och Jettchen Nobelcreutz, med blomsterqvastar på, och under hattskärmarne fladdrande bandändar i öfverflödande längd, samt yfviga och släpande kjortlar, hvilka i behagligt vårdslös oordning sopade långt utåt Salongsgolfvet. Framför dessa hade en ung Dandy, med hängande hår, fattat posto, och gjorde sig uppmärksam på hvarje Fröknarnes knappt uttalade önsknningar. Så i ordning Öfverstinnan Z., en ung, vacker och liflig varelse, hvilken, medelst sin naivité och sitt lätta sätt att vara, lockade till sig alla närvarande unga karlar; Jag ville fördömma henne för dess koketteri, men urskuldade henne derjemte, finnande det alltid lika jemna, muntra sinnet, då hon endast omgifven af fruntimmer trodde sig fullkomligen obemärkt. Den högsta enkelhet rådde i hennes klädsel, som bestod i en tätt åt halsen sluten kammarduksrock med en derå sittande krage; en med en hvit bandros prydd halmhatt hvilade i hennes knä; och det mörka håret, lagdt i en prydlig vridning, gjorde henne till en verklig madonna., Så vacker hy, så sköna ögon, har jag ännu aldrig sett; i dem låg någonting obeskrifligt, på en gång både allvarligt, känslofullt och skälmskt. Tänk dig kontrasten

emellan de rosendoftande Frökvarne N* och denna. Men vidare till saken; tröttna får du ej på min beskrifning, ty hvarom skulle jag eljest, midt på ensliga hafvet orda, om ej anledning fick tagas af nästa grannen. Öfverjägmarinnan Bjellerdorf, med utstående underläpp och blossande kinder, paraderade derefter i skiltande salopp; tunga orgensinska eldgula band, med svarta nopper, voro öggla vid öggla radade på hennes veritabelt italienska hatt. Hon utgjorde en slags sufflör emellan Geheimerådinnan och Borgmästarinnan T., hvilken sistnämnda satt på Öfverjägmarinnans vänstra sida. Denna ett pratsjukt fruntimmer, som tagit sig liten air, och genom sitt nyhetskrämeri, funnit inträde i de högre kretsarne, satt ännu med Tidningsbladet mellan fingren och upprepade derutur inhämtade nyheter, hvilka naturligtvis intresserade Geheimerådinnan, som nu i flere veckor varit skiljd ifrån hufvudstaden, och således undgått dagens viktigare händelser. "Nå! men min aldrabästa Fru Borgmästarinna; när skedde det? när blef det afgjordt? fastställt?" etc. etc. etc. "då jag lemnade hufvudstaden hördes ej ett kny derom, nej icke det aldraminsta." — "Nå jag kan säga," genmälte Borgmästarinnan, "jo, jo, jag viste det redan längesedan; redan för ett halft år sedan, men som jag ej gerna berättar nyheter, ty jag har oskyldigtvis fått på min räkning saker hvartill jag varit fullkomligt innocente;" så . . . så . . . har du verkligen engång tegat (tänkte jag) och lemnar nu henne alt vidare omförmäla nyheter. Fru Rådinnan Ö., med stora fötter och röda händer, hvilka sednare jag, i anseende till deras lifliga färg,

varnade, satt dernäst; de redan längesedan af-
lagde stora Zobelpalantinerne hade funnit behag
för henne och hennes dotter, hvilken sednare, eluru
ung, äfven inkrupit i en dylik. Slutne och endast
någongång småhviskande meddelade sig dessa till
hvarann. Vidare, en åldrig blek Fru med en kudde
bakom ryggen, mot hvilken hon ogenerad lutade
sin, som det tycktes, matta kropp; hon skall, sä-
ger man, begagna sjöluften för sin hälsas skull.
Invid henne satt en ung täck flicka, hvilken out-
tröttligt egnade den gamla sin uppmärksamhet, jem-
nade kudden, borthviftade flugor, och ibland lågt
uppläste något utur en bok. Fruen är en Lagmanska
Ljung, flickan, hennes dotter-dotter.

Följ nu andra sidan åt, samt gör en djup bug-
ning för Friherrinnan C. och dess trenne döttrar,
hvilka galanta och utstofferade, sinemellan diskute-
rade om, huruvida Öfverstinnan Z:s robe, i anseende
till dess glänsande hvithet, bestod af babtist eller
mousslin, hon var alltför nonchalante i sin kläd-
sel mente Fröken D., hvilken redan blommat ut,
och just höll på att i sin lefnads höst förfrysa,
om ej till hennes lycka Assessor Bengelberg hos
henne slagit sig ned, och åter uppvärmt den half-
stelnade bloden. — Vidare ser du Mamsell Berg-
brun, fräknig och fet, i högröd sammetskappott,
prydd med otaligt mycket snörmakeri-arbete;
hennes ena hand leker med en parasoll, under
det hon med den andra ikring parasoll-käppen
gör underliga hieroglyfer och ringlar med de
ifrån halsgropen ned till fötterne hängande ka-
pottsniljorne. Hennes valspråk är: "stor sak," der-
vid jag, som ofta hörde detta hennes utrop, lät

mig falla i minne salig Fru Gråströms ord: "Stor sak, vill ingen annan hafva min dotter, så behåller jag henne sjelf." — Gif ännu en vänlig blick åt Rosa, Hulda B. och din Mathilda, och vänd för resten det öfriga sällskapet ryggen, ty ehuru väl stort, intresserar det dig sannerligen ej längre. — Man pratar, man skämtar; Herrarne, hvilka säkert utgöra ett lika stort antal som Fruntimren, framkasta qvicka och dumma infall, buga och complimentera; de unge isynnerhet springa om hvarann, och uppvakta Damerna med apelsiner och konfekt-påsar, kika genom salongsfönstren, och utblåsa rökmoln utur de ständigt blossande cigarrerne. Till namnen känner jag här få; Geheime-Rådet Nobelcreutz, ser jag dock ibland avancera sin Fru, likaså Borgmästar Trullsberg, hvilken med hatten i hand lik en snurra trissar in genom dörren. Löjtnant Pironette, och Secreter Flanquette äro äfven utmärkte personer, och af Frökvarne jemnt anropade; äfvenså Direktör Bergbrun, som blott spelar sex skillings boston med Öfverjägmästarinnan och Assessor Bengelberg. Nu hör jag man åter ruskar på sig der nere. Rosa, som under trängseln ej förr saknat mig, kommer upp och storbannas för det jag stulit mig undan. Aftonen är gudomlig! hafvet stilla som lugnet i en ostörd barna-själ; O! du herrliga Rosa! hvad du i din lilla svarta sidenpens och dina ljusa hängande lockar är täck; måtte icke heller lugnet i din unga själ grumlans af tidens oskonsamma hand. Jag har ej målat dig Rosas porträtt, min Emilia, men i afton ville jag med lefvande färgor kunna göra dig begripligt huru vacker hon är. Den öppna pannan, den

friska kinden, det ljusblå ögat och den sirligt bildade näsan, den svällande runda läppen, allt detta låter ju tänka sig, men det oskuldsfulla englaväsendet måste man se, för att fullkomligt kunna fatta och beundra; jag har frågat Rosa om jag får hälsa dig. — ”Jo, om hon är lika god som du,” ljöd svaret. — Oerfarna Rosa! Du känner mig ej, och läster dig dock med hela din oskyldiga själ vid mig, men på mig skall du icke bedragas.



Den 3 Juni, aft. kl. 6.

Man dricker åter thé, och jag hastar till dig, Emilia! Gud vet om jag härefter blir i tillfälle att för hvarje dag skrifteligen göra dig någon anteckning. Må den derföre göras medan jag det kan. — Sittande på däck har jag i dag betraktat himlen, hafvet, klippor och grönskande förbiseglade uddar, sjögången har ej varit stark, men likväl någon. Jag har dock varit lycklig nog, att ej känna deraf, ehuru en oförutsedd anledning för ett ögonblick höll på beröfva mig min fattning. Som sagdt är, jag satt ifrån morgon bittidag på min vanliga plats invid relingen, och visste ej, stundom blott af Rosas påhälsningar väckt till det närvarande, hvad tiden led, då middagsklockan lät höras sig och jag såg Hof-Rådet nalkas mig. Nå min goda Mamsell! får icke jag med den store skaldens ord fråga: ”har hon ej skådat berg och lunder, och sund och

öar förr än nu," "nu har hon sutit hela guds långa förmiddagen och betraktat allt detta så troget, som skulle hon väntat, att bakom någon bergsudde upptäcka en länge saknad, eller måhända otrogen älskare." — Vid dessa skämtsamt yttrade ord, bjöd den vänlige gubben mig armen, samt förde mig ned i salongen; men, — borta var mitt själslugn, hela min varelse hade vid hans sista ord erfarit en smärta, som skulle jag sårats af tusende dolkstygn; en ovilkorlig skälftva genomför min kropp, och försvagad, måhända tillika af sjögång, nedsjönk jag sanslös på den första stol mig mötte "Min Gud! hvad går åt er Mamsell," utropade Hof-Rådet, "Rosa skynda dig hit med eau-de-cologne; uppappare, tag hit vattenkarafin, finnes då ej något Rhenskt att uppfriska läpparne med? detta har hon af det fördömda kikandet och spejandet åt hvarenda bergsudde; hon skulle som vi andra slå små lofvar ikring och under däck; ej vara så tjer; men ibland taga sig en droppa snaps på socker, ty sådant går an och måste göras på sjö; så skulle den fördömda yrseln af fartygets rullning ej göra anspråk." Desse voro allt ord, hvilka jag under bemödande att vinna fattning åhörde. — Den älskvärda Rosa var oupphörligt knäfallen vid min sida, och hade under välmening öfver mig utömt hela sin eau-de-cologne-flaska. Öfverstinnan Z., Geheimrådinnan Nobelcreutz och dess döttrar, hvilka sednare under sin Högvälborna fru moders beskydd nu vågat lemna sina platser, hade jemte flere andra personer under denna tilldragelse fullkomligt förskansat platsen der jag halflåg. Af de nådigas läppar hördes åtskilliga fransyska strofer af

pauvre petite! ah pauvre petite! c'est un accident des vertiges; säkert har hon känning af sjögången; mais elle n'est pas laide, Cloty mon ange! regardez les yeux bleus, ce teint d'albatre et ces lèvres de corail; hvarifrån och hvem kan hon vara etc. etc. Fröken Cloty, som sjelf hade ett par mörka blixtrande ögon, gaf mig omsider en nådig sidoblick, men vände, utan att svara, snart sin nådiga fru moder ryggen. Till min innerliga tillfredsställelse erbjöd mig Kaptenen sitt eget närgränsande lilla rum, der jag småningom, i den mig aldrig öfvergifvande Rosas sällskap, fick återhämta mina krafter. Denna afton är ej så vacker som den föregående; himlen är mulen och några redan nedfallande regndroppar bebåda ett annalkande oväder. Ätven sjön häfver sig oroligt; måtte vi ej utsättas för storm; det vore dock ohyggligt, att under natten nödgas kämpa med vågorna. Ovädret tilltager verkligen minutligen, fartyget kränger redan så ofta, att jag med möda, skrifvande, kan behålla min plats, och som man der nere hörs förena sig att vara *treffiga*, det vill säga: Löjtnant Pirouette amuserar de unga damerna med hvarjehanda kortkonster, träder sax på band, samt gör nät på händerna, Borgmästarinnan fortfar att berätta nytt, och Direktör Bergbrun med Öfverjägmästarinnan och Assessor Bengelberg spelar boston, — så säger jag i hast: god natt Emilia! och begifver också mig till *trefnaden*.



Den 4 Juni förmidd.

Hu! en stormig natt! regufull och ruskig; nästan ingen af Passagerarena har kunnat njuta af hvilan (då jag undantar Rådinnan Ö., hvilken medelst tillhjälp af näsorganerne hela natten spelte en uthållande solo), ehuru Kaptenen i går afton försäkrade, det fruntimren, i anseende till stormen, kunde sofva trygge. Mon Dieu! Cloty! sofver du? suckade Geheimerådinnan; uff! uff! pustade Öfverjägmästarinnan, hvarunder jag föreställde mig huru hennes underläpp skred ovanligt fram om den öfre. — O, Herre Gud! pep Borgmästarinnan, hjelpe oss till dager; jag ångrar dock som alla synder, att jag i går afton så illa förtalte fru Godman, hon är likvist en bra beskedlig menniska, och gör ej masken emot. — Sålunda, under stånkande och pustande förgick natten ingalunda fort; Borgmästarinnan var den första som stack hufvudet ut ifrån sin otrefliga bostad; såg med spejande blickar ikring på sina närmaste, och midt emot liggande grannar, men som de ännu en hvar, trötta af nattens mödor, lågo orörliga, grep hon i tysthet efter sin stora sammets-pirat, kände och kände länge efter något deri, — gissa dock min hulda läsarinna efter hvad? Åh du tröga, dumma författare, efter näsduken? — Nej; nå tandborsten? Nej; åh bevars, kammen då? Nej! nej! nej! *Tidningen, Tidningen* var det, hvilken hon, för bättre minnes skull, ännu för femtiondenionde gången med spändaste uppmärksamhet började genomögnä.

Nu är åter lif och rörelse; vinden fortfar god och kapten säger det vi, om den ej ändrar sig, redan middagstiden kunna passera den så mycket beprisade vackra skärgården, och således straxt på eftermiddagen löpa i hamn.

Jag vet ej hvarföre mitt mod sjunker, och mitt hjerta slår tätare slag ju närmare jag nalkas målet för min resa; är det fruktan att åt en gammal otålig fru ej kunna, såsom jag det bör, och hon har rätt att fordra, egna mina dagar, eller är det den qvinliga svagheten, hvilken objuden kommer mig att göra jemförelser mellan förr och nu, som med allt för mörka färger målar mig mitt tillkommande beroende. Jag vill ej neka att ett flygtigt samtal emellan Mamsell Angubrit Bergbrun och Rosa inverkat på min sinnesstämning. Sittande i går afton invid Rosas sida, frågar henne Mamsell Bergbrun, visande på mig. — hvem den der flickan vore som hon (Rosa) så *alltför beskedligt* hjälpte då hon så illa *dånade af*? Herrskapet måtte vara gamla bekanta, tillade Mamsell Angubrit, då lilla Fröken gjorde sig så mycket besvär, och till på köpet *spenderade* hela sin *luktvattenflaska* på henne? . . . Icke äldre än sedan fem dagar, då såg jag Mamsell Sommer för första gången. Först för fem dagar sedan? halfskrek Mamsell Angubrit, och hällde hela sin luktvattenflaska öfver henne, det som ändå är så dyrt. Jag köpte mig vid min afresa ifrån S* hos Köller en flaska dylikt superfint årdöloconne, och betalte dertföre sju plåtar, och jag har ännu knapt tagit en fingerborg deraf; lilla fröken skall få se, här har jag flaskan; i det samma förde hon handen bakom ryggen och fram-

tog verkligen en med den välkända stämpeln försedd eau-de-cologne-flaska; "åh, sade småskämtande Rosa, då nyttjar Mamsell Angubrit ej ofta deraf, men då det är så dyrt är det ej heller underligt, min deremot är väl äfven hos Köller, men således af en sämre sort, den kostar endast en i Banco; jag tycker den är" — "Åh ty bevars! högskrek nu Mamsell Angubrit, afbrytande Rosa, den är usel, och vidbränd, så man kan få nysningar deraf, men jag hade så när glömt, — "Sommer" hette hon ju? Mamsell Sommer! hvad är det för en Mamsell Sommer?" — "Känner då Mamsell Angubrit någon med det namnet?" — "Nej, men jag tänkte, jag tyckte jag vill minnas jag hört något dylikt, Som, Somm, Sommerset; riktigt, nu har jag det, det är i någon roman något lustställe eller landtgård som heter Sommerset; å propos af roman, läser lilla fröken gerna romaner? Ack, det är förtjusande att läsa romaner, jag läste nyligen Rinaldo Rinaldino, hvad det ändå är för en hjertans karl, men man skall hafva godt minne att komma ihåg alla de der stygga namnen, jag mins dem som på mina fem fingrar; men Sommerset hette hon?" — "Nej endast Sommer." — "Jaså, riktigt, det var ju landtstället. Nå, huru kommer hon med detta ovana namn att färdas hitåt?" — här ville Rosas tålamod förgå. Namnet, goda Mamsell Angubrit, gör ju ej till saken, dessutom låter det ju behagligt; hon är en fader- och moderlös flicka, som lemnat Friherrinnan Y. sitt löfte, att i dennes ensamhet för henne utgöra ett dagligt sällskap." — "Friherrinnan Y? så, så, ack hvad jag beklagar henne, en så sträng, kinkig och sjuklig fru; nå, der får hon sju dar i veckan, stackars

flicka, hon är då ej rik, (och härvid skörtade hon på sin sammetsrock) som nödgas antaga ett sådant anbud?" — "Nej, långt derifrån, hon är fattig, och känner så mycket smärtsammare sitt medellösa tillstånd, som hon varit rik, men hennes far genom öfverdrifven mensklighet och hjälpsamhet störtat sig sjelf i elände." — "Stackars flicka! ja ja; nog får hon nu veta att hon äter nådebröd." Längre förmodade Rosa ej åhöra Mamsell Angubrits frågvisa sladder, hon lemnade henne straxt derpå; samt berättade mig sedermera helt oskyldigt hela samtalet. — Kl. 2. Vi passera nu skärgården, ja! den är vacker, den är gudomlig! En mild försyn uppenbarar sig äfven i denna obetydliga del af det stora hela. Hvad ändå naturen är skön! O! om du såge dessa stränder med sina unga, friska löfträn, dessa klippor, kring hvilka måsar med silfverhvita vingar flaxande höja och sänka sig, dessa dälдер och kullar med betande hjordar, dessa hvita, små landthus, som vänligt tyckas inbjuda den förbiseglande, allt är så herrligt! man skulle önska evigt få kvardröja här och aflägsnas dock ögonblickligen. — Kl. 3. Ännu blott ne qvart; och jag skall beträda en jord, der allt är mig främmande, allt likgiltigt, der endast en allvis försyn är densamma, hvilken äfven i mitt älskade hemland vakade öfver mig; densamma, hvilken min ömma mor, min dyra far lärde mig älska och vörda. O! Emilia! nu, nu känner jag att jag är ensam, att jag är skiljd ifrån dig! min enda sanna vän! Under den friska torfven hvila mor och far; de smärtas ej af att se sin Mathilda öfvergifven irra, en lekboll för ödets nyck. Tillfredsställde lemnade de mig, ehuru me-

dellös, åt en sorgfri framtid, ty *han!* som utgjorde min lycka, mitt *allt!* ägde ju hvad jag af förmögenhet saknade. O! J visten ej att er Mathilda skulle erhålla sår, ännu djupare, ännu smärtsammare än dem den gränslösa förlusten af eder bortgång gifvit henne. Säg Emilia, hvarföre kan jag ej glömma att jag var lycklig? hvarföre äger jag ej styrka att med mera undergifvenhet emottaga lifvets vexlande pröfningar? Jag måste nu sluta; en allmän beredelse att ändteligen sätta fot å fast mark, äger nu rum. Redan antändes luntan på kanonen. Ah! första signalen är gifven, ännu tvenne lika skarpa skott, så . . . de susa ännu hvinande genom luften, rökmolnen skingras, Örnen sänker sina vingar, och simmar lugn och stolt, under tusende hurrarop af väntande åskådare, in i hamnen.



Fortsättning af dagens äfventyr; skrifvet under den första natt jag tillbringat i mitt lilla rum, mitt blifvande hemvist.

Nå Rosa, nå Mamsell Sommer, huru gick det? J höllen eder väl tappra under kanonaden? frågade Hof-Rådet, i det han, redan stående på marken, hjälpte Rosa och mig att stiga i land. Rosa spetsade redan den fina munnen till ett svar, då i det samma tvenne små flickor hoppade fram undan trängseln, under högt utrop af: pappa! Rosa! ack, ack, pappa och Rosa! Och Adolf då? tillade Hof-Rådet, hjertligt omfamnande sina älsklingar, hvilka kommit att emottaga de efterlängtrade. —

Adolf med! upprepade de båda flickorna, hvilka nu sprungo till brodern och under omlamningar berättade huru modren och den lilla Viktor mådde, huru man väntat och passat på, då fartyget skulle komma; huru modren, hindrad af middagsbestyr för de väntade, ej kunnat gå med, men skickat vagnen emot dem. — Se så, kom nu Adolf så vilja vi berätta dig om de små vackra ankor, Jungfru Bata för din räkning uppfödt. Ankor, sade Adolf stolt, åh, hvad vill det säga, ni skulle sett allt hvad jag sett, Onkels stora präktiga stall med tolt hästar, hans hundar, Nalle och Beggo; och alla böns, tuppar, kalkoner, änder och gäss; hans du slag, hans präktiga trädgård med orangeri, der tusende sköna blommor redan voro utspruckne, då skulle ni ej bry er om små ankor. Under dylikt barnsligt joller närmade man sig vagnen, samt beredde sig att stiga deri; hör på barn, yttrade sig Hof-Rådet helt oförtänt, J ären ingalunda trötte, vårt hem ligger också icke långt härifrån, vi vilja gående öfverraska er mor, samt till Mamsell Sommer afstå vagnen, hvilken säkert skall föra henne till Friherrinnan Y:s mera aflägsna bostad. Jag ville väl af allt hjerta gerna, tillade han, vändande sig till mig, först ledsaga er till vår glada krets, men grannlagenheten bjuder nu annorlunda. Friherrinnan är ett ceremoniöst fruntimmer, och skulle törhända misstycka om ni ej genast uppsökte henne. Ehuru ogera jag ville begagna mig af detta anbud, nödgades jag dock, inseende det riktiga i Hof-Rådets välmenta anmärkning, beqväma mig dertill, och, hastigt qvälvande en våldsam känsla af smärta, tryckte jag blott med innerlighet

Rosas hand, stammade, ty tala förmådde jag ej, ett höfligt afsked till Hof-Rådet, samt hoppade upp i vagnen. Nu var jag fullkomligt ensam och kunde med möda återhålla utbrottet af mina tårar. Hastade jag nu lugnet och friden till mötes, eller var jag kanhända ännu utsedd att genomgå pröfningar och motgångar? Under dylika betraktelser anlände jag till ett stort prydligt två-våningshus. Vagnen stannade. Se så tack, sade jag med hämmad röst, och förde ofrivilligt den darrande handen till vagnsdörren, då kusken sprang ned och öppnade densamma; här litet för ert besvär, jag finner mig nog sjelf vidare. I det jag vände mig om, såg jag en i gult och grått livrée klädd betjent, hvilken nyfiken stod och gapade på den ovanliga gästen; hu! tänkte jag, intet godt förebud, (den gula färgen kan jag ej fördraga). Är hennes Nåd hemma? Ja; vill ni vara god visa mig upp till henne, bad jag; beredvillig gjorde betjenten hurtigt ett vänsterom, och ledsagad af honom, mera sprang än gick jag trappan uppföre. Här i N:o 1. Jag öppnade dörren. Detta var alltså mitt blifvande hem, med glädje fann jag rummet tomt; jag hade ungefär så önskat, och kunde nu åtminstone en minut draga andan. Än en minut och ingen syntes; jag hade således tillfälle att kasta ögonen kring rummet och göra mig bekant med dess tillhörigheter. Rummet i sig sjelft var ljusst och vackert, men förmörkades betydligt af långa mörk-brandgula tvillsgardiner, hvilka i djupa falbulaner föllo öfver de höga fönsterrutorne; antika men dock ej osmakliga, möbler beklädde väggarne, skulle endast det brandgula tyget ifrån desse uteblifvit. På ett med

rötter inlagdt bord, stod en stor, med fint jerngaller försedd bur, i hvilken en liten råtta behändigt slingrade upp och ned, på tvänne dertill ändamålsenliga kedjor; uppå den svarta dörren till buren stod med stora i gul färg målade bokstäfver denna sinnrika devis: *se, men rör icke!* hvilken jag helt bestämdt skulle lämpat på en i den gula kanapéen hvilande katt, om jag ej invid buren ertappat en dito på lur stående. *Tålamosprof*, tänkte jag; stackars trio, snart, snart utgöra vi väl en kvartett. Jag hann knappt uttänka denna mening, då en sidodörr gick upp, och en mager figur, åtföljd af ännu ett par kattor, steg ut, men som hon förmodeligen ej ville komma sina favoriter något hår förnär, medelst hastigt tilldragande af dörren, eller hon, möjligen trodde dem innauföre kunna försofva sin lycka, allt nog, hon vände mig, som betydligt närmat mig henne, helt oförmodadt ryggen, hvaraf kom att hon, oupphörligt lockande Fillill och Megrit, baklänges avancerade mig, och med mig, hennes ödmjuka tjenarinna, gjorde en så häftig sammanträff, att hatten dervid ströks mig af hufvudet och jag genom dess hakband, liksom råttan i buren, kom i fällan, samt hon sjelf, såsom träffad af en elektrisk stöt, hufvudstupa återstudsade i den till all lycka närstående kanapéen. Hvad i aller Guds namn! hvad? hvad? skrek min blifvande patronessa, och jemkade sig åter igen upp, i det hon, eldröd närmade sig mig; mitt hjerta klappade och pulsarne slog i mina ådror, så jag kunnat bedyra, det den häftigaste feber rasade i hela min kropp; jag kunde knappt framstamma: jag är, jag kommer, jag söker; i

min ångest hade namnet på min blifvande skyddspatronessa fallit mig ur minnet. Nå, hvem är fruntimret då? Irågade med mildrad röst min olycks-kamrat, hvilken, säkert af min synbara förvirring bevekt, till en octave lägre nedstämt sin diskant. Nu repade jag mod; jag är Mamsell Sommer, som genom ers Nåds godhet hoppas finna mitt ovänliga öde förmildradt. Sommer, Sommer, jag kan ej påminna mig hvarifrån, nu rann det mig i hågen: du har gått galet, ännu en gång repa mod; jag ber om Iörlåtelse, är det ej Friherrinnan Y. jag har den äran att tala vid? Nej, nej. jag är ryttmästerskan Pionfeldt; fruntimret har gått gali; ja fruntimret har visst gått galit, tänkte jag, och gjorde i glädjen häröfver en ännu djupare komplimang än den nyss förolyckade. Försonad, som det tycktes, ledsagade mig Ryttmästerskan Pionfeldt till dörren, genom hvilken jag olyckligtvis inkommit, ömsom undervisande mig till N:o 4, ömsom upprepande miss, miss, Fillill och Megrit. Jag gladdes af hjertans grund, att jag ändteligen en gång hade fru Pionfeldt, Fillill och Megrit bakom *min* rygg, och gaf mig ett heligt löfte, att alldeig mer stöta tillsammans med den förstnämnda. Detta var alltså mitt första profstycke, tänkte jag vid mig sjell, under det jag gick den långa korridoren framåt och noga observerade de numrerade dörrarne, mitt hjerta klappade ej mer så häftigt, febern hade gifvit sig. — Ändteligen N:o 4; jag öppnade och inträdde uti en ljus renbonad tambur. En betjent, ej i livré, men i en fin blå (ett godt tecken, min lif-färg) track, kom emot mig. Här var jag ju säker på min sak. *Hennes Nåd* är väl hemma? sporde

jag betjenten; jag vet ej hvarifrån det olycksaliga ordet återkom på mina läppar. Friherrinnan är ej hemma, men om det är Mamsell Sommer, hvilken Friherrinnan väntat, är jag befalld visa Mamsell hennes rum. O Emilia! längre kunde jag ej återhålla mina tårar, jag tackade Gud att jag utan vittnen kunde lemna dem fritt lopp, och kan ej ännu begripa, hvad som så mäktigt grep i mitt inre; var det glädje och tillfredsställelse, eller var det saknad, och den fullkomligaste visshet, att numera endast lefva ett tvångfullt, bundet lif. Jag ansåg mig sjelf som ett ting, hvilket ej fick äga känsla, hvarken för glädje eller smärta. Försjunken i dylika betraktelser lät jag tankfullt mitt öga sväfva omkring i rummet, och varseblef, med obeskriflig glädje, en herrlig flygel, hvilken, jemte en större packe noter, lifligt började reta min nyfikenhet; jag närmade mig instrumentet, och Emilia! öfverst låg mitt älsklings-stycke, den välbekanta "Sonaten af Beethoven," af hvilken vi tillsammans så ofta tjusats. Jag var så rörd, att de långsamt nedtillrande tårarne knappt tillät mig urskilja stycken af ännu många flere utmärkte kompositörer. Och detta allt i de mig bestämda rummen. Huru kunde hon, med den sträfva och stolta karakter, verlden och det allmänna omdömet gifvit henne, för ena så mycken fin känslighet och förekommande godhet; hvar jag såg herrskade en älskvärd ordning; hvarje den minsta möbel vittnade om smak och elegans. Sedan jag betraktat detta, lockades jag att än vidare skåda in i det nästliggande rummet, som endast ägde en utgång och synbart var bestämdt till sängrum; ännu Emilia! upprör-

des mitt hjerta innerligt af den syn mig här mötte: öfver sängen hängde en enda stor tafla, föreställande Nattvardens instiftelse, målad i oljefärg, och densamma min far med verklig passion älskade, hvilken han ännu under sina bekymmerfullaste omständigheter alltid uppsköt att försälja och hvilken han dock sluteligen för en ringa summa nödgades föryttra. Samma mildhet lyste ännu utur de heliga dragen hos Frälsaren, der han, omgifven af sina lärjungar, utdelande brödet, satt invid sin mest älskades sida. O Gud! huru lycklig var jag nu. Jag tyckte liksom hade anden af mina evigt saknade, hulda föräldrar, i denna stund omsväfvat mig; min uppmärksamhet fästades yttermera på ett aldrakäraste nätt bibliothek, hvilket i ett hörn af rummet omslöts af tvenne sirliga marmorpelare. Det var ej af stort omfång men tycktes likväl äga skatter, hemtade utur de, för den sanna bildningen, rikaste källor. Jag uppehöll mig dock ej länge dermed, men öfversåg ännu i hast de beqvämligheter det lilla rummet erbjöd, och erinrades lifligt om mitt första nattläger under resan, af de sköna friska syrener, hvilka i tvenne höga vasser doftade på den lilla toaletten.

I korthet har jag nu beskrifvit dig de tankar och känslor jag erfor vid allt detta, men att beskrifva dem jag kände vid åsyn af den gudomliga utsigten ifrån det lilla sängrummets fönster, vore omöjligt. Tänk dig endast sjelf, till venster om staden, den stora vida stolta ocean, i hvilken under den allt mer och mer lugnande aftonen, otaliga skepp och master återspeglade sig; himlen öfver den liknade en blå pell, hvarifrån den ned-

gående solen i den klara böljan spridde tusende strålar; trädgårdar och villor, plantager och ljusgröna åkerfält vaxlade om hvaran, tällande att draga till sig den tjusta åskådarns blickar. Till höger den ståtliga staden, der kyrkor och torn, och pryddiga stenhus höjde sig öfver hvarandra, samt gator och torg af den oupphörliga menniskorörelsen gjordes till en lefvande cosmorama. Jag ärnade just å nyo närma mig det lilla biblioteket, för att der uppsöka någon favorit-lektyr, då en vagns hastiga rullande inpå gården väckte min uppmärksamhet; som en blixtnedfall jag ned, utan att besinna det möjligen någon annan, än den af mig väntade, kunnat anlända. Men tänk dig en fru mellan 40 och 50 år, med ädel hållning, nedstiga ur vagnen, de bleka men ännu sköna dragen inhöljda i en lätt hvit hufva, samt en mörk sidenkappa, sluteligen omhöljande hela den öfriga kroppen. Jag stannade en minut verkligt öfverraskad; så mild, så vördnadsbjudande, så intagande hade jag ej föreställt mig denna redan ålderstigna person. En lätt ljusning öfverflög hennes ansigte då hon varseblef mig: "ni är Mamsell Sommer," sade hon, närmande sig, och vänligt räckande mig handen, "jag misstar mig säkert ej; ni är densamma som, ehuru ung, vill åt en gammal sjuklig och olåglig varelse egna edra dagar; var derföre välkommen. Ja, var tusende gånger välkommen. Härvid började hon långsamt stiga trappan upp, samt vinkade mig, som endast stum kunnat åhöra henne, att följa. "Ni har väl redan installerat er i edra rum," fortfor hon, under det hon, ledsagande mig genom tvenne vackra rum, uppnådde sin

egen sängkammare, "och huru har ni funnit dem?" O! min nådigaste Friherrinna, framstammade jag nu, i alla afseenden vida öfverträffande allt, hvarom jag gjort mig begrepp. Jag är ju genom Friherrinnans ännu oförtjenta godhet, satt i den lyckliga belägenhet, att kunna, så väl med förstånd som hjerta, njuta af allt det Friherrinnans opåräknade omtänka erbjuder mig, och har redan med innerlig tacksamhet uppfattat alla de mångfaldiga beqvämligheter som dermed förenas. "Ja, icke sant?" inföll hon, "utsigten är herrlig; man påminnes ofta af den, om ett högre väsendes tillvaro, och jag är glad öfver att ni, som jag ock hoppats, fullkomligt vet skatta dess höghet." Sedermera eferfrågade hon min resas förlopp, timmen då jag anländt, huru jag hittat fram till hennes boning o. s. v., och då hon hörde, att jag ännu ej hos Hof-Rådet B—s aflagt något besök, sade hon med tillfredsställd ton: nå, det var godt att ni först tänkte på mig, men ni skall ej försumma, att redan i morgon f. m. göra dem en påhälsning, höfligheten fordrar så. Jag måste nu för henne omtala, hvilka passagerare fartyget medhaft, huru de föreföllo mig m. m. Då jag vidrörde ämnet angående Geheimerådinnan, sade hon blott småleende: "ja, verlden beskyller henne för allt för mycket högmod, och till löjlighet gränsande andryghet, och måhända har den deri rätt; likväl skall man icke alltid för mycket lita på hvad verlden säger, hon dömmar merendels falskt, och förstorar ända till orimlighet, det ofta obetydliga." — O! huru rätt du har, tänkte jag, och drog mig vid hennes ord till minnes de omilda beskyllnin-

gar, för hvilka älven hon varit utsatt. Sedan hon under thé-timmen, uti en beqväm ländstol något nthvilat, ville hon till mina rum, som hon kallade dem, ledsaga mig, för att se huru jag på beqvämaste sätt skulle inrätta mig der; mina effekter voro äfven ifrån fartyget upphemtade, och placerades nu på sina dertill utsedde platser. En omisskännelig omtanka visade sig i allt hvad hon anordnade och föreslog, och under vänliga meddelanden förgick aftonen alltför snart. Jag har redan längesedan sagt Friherrinnan ett god natt, och sitter nu, ölverlemnad åt tusende tankar, vid mitt lilla bord; o! om du såg, älskade Emilia, den yttre trefnad som omger din Mathilda, du skulle då af hjertat glädjas med henne. — Nu har jag med dig bortpratad flere timmar, kl. slår redan tolf, jag måste, af sömnen och tiden uppmanad, äfven till dig säga god natt. Hvad hvilan skall smaka, då äfven sinnet får hvila lugnt. God natt, Emilia, god natt hulda Rosa.



Den 6.

Redan tvenne dagar förbigångna, och jag har ej derunder tecknat dig någon enda rad. Tro dock icke dyraste Emilia, att Friherrinnans godhet, ehuru stor den ock må vara, någonsin kan komma mig att glömma dig och den vänskap du så systerligt tilldelat mig. Nej, tvertom tänker jag, då hon så moderligt nedlåter sig, ännu oftare på dig och den glädje du skulle erfara, om du vore vittne dertill. — I går förmiddag, sedan jag tillsammans med Friherrinnan ätit frukost, frågade hon om jag

ej ernade hos B—s allägga det ifrågasatta besöket. "Det är en aktad familj," fortlor hon, "hos hvilken ni, Mathilda, kunde njuta mycken trefnad; i anseende till deras jemna sommar-sejurer å landet hafva vi med hvarandra ej plägat något oftare umgänge, ty de kalla vinterdagarne binda mig ständigt vid mina rum, men ni som ung behöfver väl ej deraf låta skrämma er; uppsök dem derföre nu, och så ofta ni framdeles sjelf önskar." Det är redan andra gången hon under samtal, med denua egna benämning tilltalat mig; huru känner hon väl mitt namn, då jag sjelf ej omnämnt det-samma? Nå vidare, sedan jag under största enkelhet förbättrat min klädsel afreste jag (uti den i dag fyrspänniga vagnen) till Hof-Rådets; hvem tänker du Emilia, här kom att med öppna armar emottaga mig? Jo Rosa, — den alltid lika vänliga, hjufliga Rosa. Under glädjeytringar förde hon mig i triumf genom flere rum intill sin mor. Se här mamma, här är Mathilda, om hvilken jag berättat dig så mycket, och här Mathilda, är min mamma, min egen älskade mamma; och härvid flög hon i ett hopp, under okonstlad barnslighet, modren om halsen; nå har jag ej sagt sant, skall du ej tycka om henne, säg? säg? Hof-Rådinnan, en högväxt, ståtlig fru, som nu först fick tillfälle att resa sig upp, nalkades mig med värdighet. Ni är redan länge väntad och elterlängtd, Mamsell Sommer, sade hon, förande mig till en stol, och sjelf tagande plats invid min sida, och med möda har jag kunnat afhålla Rosa, att redan i dag tillskicka er ett invitationskort; jag har dock, af hennes lifliga berättelser föranledd, hoppats det ni ej skulle

glömma henne, och fägnar mig nu rätt mycket öfver den bekantskap vi i er få göra. Rosa tillät mig knappt att på denna artighet lemna ett svar, jag skulle nu för henne berätta, huru jag befunnit mig sedan vi åtskiljdes, hvad jag tyckte om staden, om jag redan sett någon af passagerarena o. s. v.; hon hade redan af Mamsell Angubrit haft ett besök, hvarunder denna mycket efterfrågat mig, samt bedt Rosa vid tillfälle låta sig veta huru "*den stackars flickan*" fann sig. Härefter framtog hon sina nyaste musikalier, dem vi tillsammans genomögnade, och något litet proberade. Rosa har en intagande, ehuru späd röst, samt sjunger otvunget och lätt; då hon med innerlig känsla sjöng vår echo-sång: "*när en tanke flög, då en suck sig smög.*" O Emilia! hvad jag då återkallades till mitt hem, till dig och mina flydda lyckliga dagar. Jag kunde aldrig nog ofta höra henne sjunga detta lilla stycke, der orden så sannt tolka själens längtan och saknad; med verkligt bekymmer underrättade mig nu Rosa om den snara flyttning, som för sommar-månaderne förestod familjen. Jag har förr alltid, tillade hon, med otålighet emotsett denna tid, men icke så nu, jag skulle heldre önska att resan blefve ogjord, på det vi oftare kunde få vara tillsammans, eller rättare, jag skulle önska att du kunde följa oss till det vackra Liljedal, då ville jag för all min tid ej återvända till den stela, tråkiga staden. Sålunda, under Rosas glädtiga joller, bortilade fortare än jag kunde tänka denna glada förmiddag, och uppmanad så väl af Hof-Rådinnan som Rosa att snart omgöra besöket, åtskiljdes vi.

Eftermiddagen tillbragte jag inne hos Friherrinnan, som ej fann sig rätt väl; hon hade tillsagt, sig ej mottaga något besök, och låg nu endast i en enkel morgondrägt, hvilande på sin soffa, de fina hvita händerna stundom sysselsatta med en sticksöm. — Då och då tillslöt hon ögonen, liksom till sömn, men då jag, för att ej störa henne, knapt vågade draga andan, eller på mitt arbete föra synålen fram och åter, sade hon med mild ton: "frukta ej att störa mig, min goda Mathilda, jag sofver ej, ehuru mattheten ofta tillsluter mina ögon, men vill ni tvertom för mig förkorta tiden, så omtala, i fall det ej hos er sjelft upprifver ännu oläkta sår, edra lefnads händelser. Jag vet att ni, ehuru oerfaren af världen, redan pröfvat dess motgångar; jag är sjelf ej främmande för lidelser, och kan så mycket säkrare fatta och dela edra." — Hulda, nådiga Friherrinna, albröt jag henne nu, till hvem skulle jag väl heldre anförtro mina bekymmer, än till den, som så moderligt ömmar för de samma, dock känner Friherrinnan säkert de lidanden ett nog hårdt öde tilldelat mig, då ni nderert beskydd tagit en fader- och moderlös, på världens goda fullkomligt utblottad varelse; sådan jag är, ser ni mig nu! Jag äger intet, utom en allvarlig vilja att för eder trefnad och beqvämlighet öftra mina dagar." — "Jag vet, jag vet, att ni är ensam på jorden, återtog Friherrinnan; att ni förlorat hvad ni alldrig får igen, hvad som med de rikaste skatter ej kan återköpas, men lugna er, Mathilda, och förtro er med undergifvenhet till Honom, som mäter lidandets mått; han skall säkert

ej pröfva er öfver edra krafter, men lyfta bördan, då den blir er för tung." Jag kunde under hennes sista ord ej tillbakahålla mina tårar, de strömmade nu obehindradt utför mina kinder. "Lyckliga barn," suckade Friherrinnan, "som med tårar kan lätta er smärta, huru afundsvärd är ej ofta den lindring man af dem erfar. Dock vill jag på intet sätt hos er återförnya er billiga saknad, det är endast de tider, då ni, ett jollrande barn, såg lifvet i en ljusare skepnad, jag ville höra er omtala; säg mig, hvarifrån härstammade er mor? och hvar hade er far gjort hennes behandskap?" Jag upprepade nu ungefär, hvad jag, sittande invid mina föräldrars sida, så ofta hört dem omtala, nemligen huru min mamma, som helt späd förlorat sin egen mor, vid en hård styfmoders stundeliga misshandlingar och hårda bemötande, under sorg och fruktan framlefvat sina barnaår, huru hennes far, fullkomligt beroende och styrd endast af sin befällande hustru, ej vågat taga ett enda steg, för att lindra sitt barns lidande, dock sluteligen vid dess dagliga aftynande till hennes moster, hvilken med sin man bodde i X., afsändt sin lilla Augusta, huru hon här, med ömhet omfattad, blifvit det barnlösa paret's afgjorda gunstling, i de mest bildande skolar njöt en vårdad uppfostran, och sluteligen af fosterföräldrarne förklarades som deras enda arfvinge; huru lycklig Augusta var under så förändrade omständigheter, kan var och en tänka; hennes enda sorg var saknaden efter sin älskade far; en dag då hon, efter slutade göromål, med sin moster gick ut att promenera utom staden, möter dem en fattig hustru, med ett spädt barn på ar-

men, hustrun stadnar och anbåller om en allmosa, för det i usla lumpor höljda, qvidande barnet, hvilket af hunger var alldeles afmagradt; utan att betänka sig, afkläder Augusta den lilla klädeskappa hon bär uppå sig, sveper den tillika med en schawlette omkring den lilla, framtager en penning, hvilken hon lemnar i hustruns hand och fortsätter, utan att märka, det hon vid upptagandet af myntet, nedfällt sin näsduk, vägen framåt. Glädjeyr nedsätter sig den arma hustrun invid landsvägen, för att i de nyss erhållna plaggen inhölja sitt barn, då hon i hast varseblir någonting hvitt liggande på vägen; hon springer dit, upptager en näsduk men ser ej mera till dem, hvilka hon förmodat hafva tappat densamma; villrådig om hon skall qvarlemna barnet, för att skyndsamt till sin ägarinna kunna återlemna det förlorade, ser hon en ung Officer, som äfvenledes går landsvägen framåt, "ack min herre," säger hon, närmande sig honom; "var af den godheten och lemna denna näsduk till den unga damen, hvilken nyss passerade här förbi, hon har förlorat den, och kan ännu ej hafva hunnit alltför långt; om ni påskyndar edra steg, skall ni innan vägen deruppe skiljer sig säkert upphinna henne." Officern emottog näsduken förundrad öfver den ärlighet han hos hustrun funnit, och framtagande tvenne silfvermynt, lemnar han dem till henne, sägande: "här, behåll den ena för ert besvär med näsduken, och den andra för er redlighet att till sin ägarinna vilja återställa densamma." — "Nej, nej jag kan ej emottaga denna gåfva, utropade hustrun, se här, (och härvid visade hon på de erhållne skänkerne) hvad jag af

den engeln för mig och mitt arma barn erhållit; Gud välsigne henne! så ung, så vacker och så god. Nej, min herre, jag kan ej behålla edra penningar," och dermed sköt hon dem tillbaka i hans hand. "Behåll dem," sade den upprörde Officern, "de äro er egendom, och hindra mig ej vidare att så fort som möjligt kunna återlemna fruntimret, hvad hon förlorat." Med dessa ord aflägsnade han sig, men ökade fåfängt sina steg, han såg ej mera till någon.

Troligen hade Augusta med sin moster vikit af ifrån den stora vägen. Brydd att sjelf få behålla sitt fynd, framtager han åter näsduken och betraktar, eftersinnande, de prydligt märkte bokstäfverne: A. S. R.; hvem den tillhörde blef honom omöjligt att utgrunda, isynnerhet som bataljonen vid hvilken han tjente alltför kort tid legat i staden, och han under denna tid ej gjort bekantskap i något hus. Han nödgades således återvända med den främmande egendomen, utan att kunna uträtta sitt nppdrag.

Kort tid derefter då han besökte en Bokbindare, att för bataljonens räkning låta inbinda liqvidböcker, såg han ett sirligt arbetadt syskrin, på hvars lock Bokbindaren nyss i guld intryckt bokstäfverne: A. S. R. Genast påminde han sig den upphittade näsduken, efterfrågar med häftighet personen, hvilken skrinet tillhör, får af den pratsamma gubben veta det vara en beställning af Packhusinspektorskan D., som dermed haft mycken hast; det blir troligen, fortfor gubben, en gåfva till hennes unga systerdotter, en hjertans söt varelse, i godhet utan like. "Ni känner dem således," inföll den unga Officern, och kan säkert säga mig

hvar de stå att träffas, på det jag må bli i tillfälle uträtta ett uppdrag, hvilket hittills, i brist af kändedom om hvar de bott, åsidosatts.

"Åh bevars," svarade den välmenande gubben, "det kan jag lätt säga er, gården nästintill denna, tillhör dem, dit kan ni ej gå vilse; ja, ja, flickan är god som guld, akta henne bara;" hm tänkte Officern, med flickan ärnar jag ej ha att göra, endast jag fått återlemna henne sin näsduk.

På eftermiddagen samma dag, styr han åter kosan till gatan, der Packbus-inspektoren bodde, går in i det anvista huset, efterfrågar Fru D., säger henne sitt namn och framlemnar näsduken, i det han för henne berättar, huru den kommit i hans händer, samt huru han först i dag, af en händelse, fick veta hvar ägarinnan bodde. Fru D. bjuder honom artigt sitta ned, igenkänner näsduken, emottager den, samt inropar den sextonåriga Augusta, hvilken, högt rodnande, uttalar en tacksägelse till den unga Löjtnanten. Vidare underrättar sig Fruen om hans kommendering till orten, hans bekantskaper m. m., men som han i staden ej känner andra än sina kamrater, bjuder hon honom att stundom hälsa på, beklagande, att hennes man nu vore utgången, och således ej sjelf fick visa sin tacksamhet för Löjtnantens hafde möda. Han aflägsnar sig åter, utan att vidare tänka på saken. Ej en enda gång kom Augustas oskyldiga bild att svälva för hans inbillning, han tycktes fullkomligt kall, och otillgängelig för alla ömmare känslor.

Då han följande morgon uppvaknade, emottog han af sin betjent en liten biljett. Han öppnar

den, och finner deri en högst artig bjudning till Packhus-inspektör D., hvilken i enkla ordalag ber honom ursäkt, det han till en liten fest på sin lilla fosterdotters födelsedag, vågar utbedja sig hans besök. Liknöjd lägges biljetten å sida, och han skulle måhända glömt hela invitation för afton, om han ej sent omsider händelsevis blifvit varse den ännu på bordet kvarliggande brefflappen.

Det skulle väl dock se ohöfligt ut, tänkte han, vid sig sjelf, att ej antaga en så vänlig bjudning, påkläder sig i hast sin bästa uniform, afklipper en herrlig bouquette af sköna moss-rosor och hvita doftande hyacinther, hvilka blommade uti fönstren af hans rum, samt begifver sig till D—s. Men, huru öfverraskad blef han ej att vid sitt inträde i det klart upplysta huset finna en samling ståtligt prydda gäster, ur hvars krets den fryntlige värden och värdinnan, välkomnande hastade honom till mötes. Hans första blick föll på den i bländande hvitt klädda Augusta, hvilken, lik en nyss utsprucken ros, i glad oskuld stod omringad af flera unga flickor, som höllo på att betrakta de många utsökta skänker födelsedagen alstrat. ”Här, Augusta lilla,” sade Fru D., ”känner du väl sedan i går igen Löjtnant Sommer, hvilken älven velat göra oss den fägnad, att med sin närvaro hedra din sextonde födelsedag,” Augusta neg, ”Jag har den äran, att lyckönska er till denna dag, Mamsell Reimer, ”stammade Löjtnanten, framräckande blommorna, ”men tvekar att dermed våga förena denna enkla gåfva, hvilken endast, i anseende till blommornas sällsynthet, för er kan erhålla något värde.” Augusta neg ännu en gång, men grep utan betänkande ef-

ter bouquetten, hvilken hon under förnyade utrop af: "hvad den är vacker!" med sjelförnöjd mine genast fäste vid sitt bröst, och derefter, lika munter och okonstlad som förut, återvände till sina unga vänninnor. Packhus-inspektoren yttrade derefter sin fägnad öfver den oskyldiga händelse som förskaffat honom lyckan af Löjtnantens bekantskap, föreställde honom för det öfriga sällskapet, samt uppbjöd, under fortsättningen af aftonen, all sin förmåga att, som en förekommand värd, undfägna sina gäster. Dock, denna dag stadfästade för evigt de båda ungas öde. I tjensten var väl Löjtnant Sommer densamma som tillföre, skötte med drift och ordentlighet sitt kall, men blef han ensam på sitt rum, då nedsjönk merendels hufvudet tankfullt mot handen, och hela timmar kunde på detta sätt overksamt bortdrömmas. Den dysterhet som redan länge bemäktigat sig honom, tilltog dageligen, och gjorde ensamheten för honom kärare än någonsin förut; objudna framställde sig nu tankar i hans själ, hvars djup ej såsom hittills blott återspeglade bilden af en enda evigt dyrkad varelse. Nej, *tvenne* sådana vexlade nu för hans fantasie och kommo honom att förskräckas öfver den likhet, hvilken den ena alltför tydligt tagit af Augusta.

Han ville nu i ensamheten, genom undvikande af alla yttre föremål, med våld afskaka de bojor, hvilka blefvo honom allt mer och mer tryckande, men fann ej att de redan voro för hårdt slutne, för att mera kunna lösas. Detta tilltagande svårmod undföll ej hans deltagande vänner, hvilka, genom muntra upptåg och infall förgäfvets sökte för-

strö honom; det högsta möjliga de med honom ernådde, var en promenad utom staden, och underbart fogade händelsen då alltid, att kosan styrdes förbi Packhus-inspektorens hus, att artigheten fordrade en hälsning till fruntimren, som, fästade vid sina arbeten, sutto vid fönstren; att den högt rödmande Augusta, med nedslagna ögon, knappt vågade besvara helsningen, och att den dystre Sommer, då vanligtvis mer tankspridd än någonsin, skiljdes från sina bullrande kamrater. Isen måste dock engång brytas, och vid ett länge fördröjt skyldighets besök hos D—s, upptäckte Löjtnant Sommer ändtligen, i en skön stund, för Augusta, hvad som, allt sedan första bekantskapen med henne, slutits inom hans bröst. Han meddelade då äfven henne, huru en helig kärlek i yngre år gjort honom lycklig; huru han, för ernåendet af sin högsta önskan, uppoffrat sina ungdomsplåner, huru han dag och natt, under alldrig hvilande omsorg för sin snara fortkomst, med mod och ansträngning tillkämpat sig rykte och ära; huru han med trofast och längtande hjerta ilat att slutligen vid sin älskades fötter nedlägga de med fara för hans liffvärfvade lagrar, och till lön för allt detta, funnit henne en annans maka. Den enda tröst han ägde, var medvetandet, att icke likgiltighet eller otrohet beröfvat honom henne. Hennes älskande hjerta tillhörde honom ännu, med samma tillgifvenhet som fordom i de lyckligare tider, då de, slutne intill hvarandras bröst, fått tolka hvarandra sin rena kärlek. Hon hade för en oblidkelig fars stolt-het åt högmodet och rikedom, tvungits uppoffra sällheten och försaka sitt hjertas val; och var det

endast i uppfyllandet af sina skyldigheter, såsom maka och mor, hon numera fick söka sin sällhet.

”Vill ni således, dyra Augusta, fortför Löjtnant Sommer, till ett lidande hjerta sluta edert ungdomsglada, sorgfria lif; vill ni jemte mig gå oförutsedda öden till mötes, så lemna mig nu genast, och utan vilkor, det ja, hvarförutan jag ej längre äger lugn.” Augustas rodnande kind hade nu för första gången bleknat; darrande föll hon i Sommers öppnade armar, och utsade med tydlig röst det ovilkorliga ja, hennes hjerta förestafavde henne. Hand i hand gingo nu de unga lyckliga till de älskade fosterföräldrarne, upptäckte för dem sina önsknings, erhöillo deras välsignelse, samt knöto kort derefter de band, dem icke ens döden tycktes vilja lösa. Augusta följde sin man under hans tvenne fortfarande tjensteår, men då han, efter erhållen Kapitens-värdighet, anhöll om sitt afsked, flyttade de tillbaka till den ort, som sett Augusta födas; samt nedsatte sig der, enligt Augustas innerliga önskan, uppå en skön landtegendom. Huru lycklig var den känslofulla Augusta, då hon här kunde skänka sin Carl, en pant af sin ömhet, och var det jag, min nådiga Friherrinna, den lilla Mathilda, som fick utgöra dessa ömma föräldrars glädje; min morfar var nu för andra gången blefven enkling, och ågde efter sin hustru, en betydlig förmögenhet; han tillbragte sin återstående lefnad hos sina barn, hvilka funno sin högsta njutning uti att förljufva hans dagar; ännu minns jag som utur en dröm, huru jag stundom fick gunga i den gamles knä: huru jag för lydaktighet ofta af honom erhöill präktiga skänker, dockor eller

Ileksaker; att jag äfven engång för oartighets skull, nedlyftades ifrån denna kära plats, och hvarken genom smekningar eller annat kunde tröstas öfver denna förvisning, förrän han sjelf åter i sitt knä upplyftat mig, samt lemnat mig sin tillgift.

Jag var endast fem år gammal då min mor, genom min morfars bortgång, lemnades till en gränslös sorg, hvilken min älskade far med möda förmodade skingra. Hennes fosterföräldrars äfven kort derpå inträffade död, bidrog betydligt att nedslå hennes sinne; deras fortfarande ömhet visade sig ännu i det testamente de af all sin egendom gjorde min mor. Dock, tiden, tiden, helar ju hvarje sår; med dess tillhjälp upplefde mina föräldrar åter lyckliga dagar, slösade sin ömhet och trogna vård på mig, deras alltför lyckliga barn, samt njöto med föräldraglädje af den fröjd mitt barna sinne kunde bereda dem. Jag förbigår nu flere år, fördunklade af intet moln; tvertom, nya solar hade tändt sin bana uppå min lefnads horisont. Jag hade redan fyllt mitt sjuttonde år, då min fars munterhet synbarligen började aftaga, och han ofta sågs förfallen i dystra tankar; min ömma mor som ej kände anledningen till hans bekymmer, men obeskrifligen smärtades af att se honom lida, erhöll en dag, på förnyad tillfrågan om orsaken dertill, det svar, att en betydlig borgen, den han för en af sina vänner, en allmänt rik ansedd man, ingått, genom dennes oförmodade obestånd, samt den andra borgesmannens förutskedda uppsägning af vidare ansvarighet, nu ålåg honom ensam att afbetala, hvarigenom han, oberäknadt de öfriga förlu-

ster han i dylika fall tid efter annan gjort, såg sig bragt till tiggarslafven.

Min mor bleknade härvid, och höll en minut på att förlora sin fattning, men genom ett öfvermenskligt bemödande återhemtade hon sig i ögnablicket, innan min far hunnit varseblifva hennes vanmakt, slog båda händerne omkring hans hals, och sade i en glad ton; "nå, min älskade Carl! det är ju en verldslig sak, hvad göra vi också med allt det der öfverflödiga skräpet af speglar, kronor, mahogny-möbler, silver-pjeser etc.; jag tycker verkligen att här uppå landet ser det litet kuriöst ut, att vilja införa ett stadslif, man är alldrig dervid rätt väl hemma." — "O! min milda, dyra Augusta, framstammade min far, jag känner ditt hjerta, och visste att du, på detta sätt skulle söka leda mig bakom ljuset, men jag smärtas så mycket mera af de förebråelser jag sjelf nödgas göra mig; huru skall väl du, uppvuxen i öfverflöd, utan smärta och saknad kunna vänja dig vid umbärandet af det nödvändiga?" — "Carl, min gode Carl," inföll nu min mor, afbrytande utbrottet af hans smärtfulla klagan, "var öfvertygad om uppriktigheten af hvad jag sagt. Har du väl någonsin hos mig upptäckt något af denna usla fåfänga, hvilken lider af det öfverflödigas försakande? Nej, nej, vi hafva förlorat intet, *intet*, då vi ännu äga hvarandra och vår älskade Mathilda." Verkeligen förmådde min mor genom denna kärleksfulla försakelse något lugna min far, hvilken nu, för sin borgen hårdt ansattes, och snart förbyttes den sköna egendomen till ett obetydligt hemman, den skogrika parken till en liten kryddgårdstappa under de låga

fönstren, de herrliga mahogny-möblerna, till simpla hvitmålade trädstolar; speglar, silfver, allt försvann småningom ur det fordom väl försedda huset; — men med allt detta upphörde likväl ej min mors glada lynne, tvertom strålade förnöjelsen ur hennes ögon, ehuru de bleknade kenderne ofta motsade denna onaturliga glädthet. Ett år förbigick på detta sätt, hvarunder den inbördes kärleken emellan mina föräldrar, om möjligt, tilltog; min far skötte sin lilla jord och min mor lärde, jemte min tillhjälp, för en ringa summa, byns minderåriga barn läsa och skriva. Men, nu började i hast hennes helsa aftaga, mattheten och kraftlösheten gjorde för hvarje dag större framsteg, hon förmådde nu högst sällan lemna rummet, klagade alldrig, men skämtade med älskvärd ömhet stundom bort de sorgemoln, hvilka lägrat sig på min bekymrade faders panna. En morgon, o! huru liflig står den för mitt minne, kallade hon mig till sin säng, och lade smekande sin älskade hand uppå mitt hufvud; "hör, min Mathilda," började hon, "jag kan och vill ej längre dölja för dig, att mina återstående dagar äro räknade, vi måste skiljas, döden skall snart lägga sin kalla hand emellan oss, men fåfängt skall hon söka åtskilja våra hjertan. Jag lemnar dig nu med tillfredsställelse, emedan så ske måste, till din ömma far, och den vän ditt hjerta sjelf utvalt; i den förres faderliga skydd och den sednares trogna kärlek, skall du finna ersättning för hvad du genom min bortgång förlorar; gerna hade jag väl sjelf ännu en gång velat välsigna edert förbund, men då så trogna pligter kalla din Edvard afläggse, kan jag endast anropa den

allseende Guden för ert väl. Fäst din unga själ alltid vid den gudomliga försyn som styr våra öden; emottag med tacksamhet hvad hon behagar pålägga dig; då skall du, upprätthållen af honom, så väl i med- som motgång äga tillfredsställelse och själs lugn." Jag hade under dessa ord, badande i tårar, nedfallit invid hennes bädd, och kunde, gripen af den ousägligaste smärta, ej framföra ett enda ord. Den välsignande handen hade ifrån mitt hufvud nedsjunkit, och höljdes nu af mina beta tårar och kyssar. "Gråt ej min Matbilda," återtog min mor, "låt ej smärtan öfverväldiga dig, men var stark och undergifven Guds beslut, och sansa dig, att med dotterlig ömhet kunna bereda och upprätthålla din fars mod." Härunder hade min far sakta inkommit; han nalkades sängen der min mor låg och nedsatte sig, hjertligt emottagande den till välkomst uträckte handen. — "Huru är det med dig min Augusta?" frågade han kyssande de bleka läpparna och inneslutande min mors händer i sina. "Du ser Gud ske lof lifligare ut i dag, tycker jag, tack vare den beskedliga Doktor Lund och hans mixtur; ville du ej hafva något att läska dig med? Den välmenande Prostinnan sänder dig just nu en delicat citroncrém, hvilken hon försäkrar ej skall skada; vill du smaka deraf?" Härvid uppsteg han och bar till sängen en karott fylld med den omnämnde crémen; han ärnade just föra en thesked deraf till min mors läppar, då hon, under ett svagt utrop "ack! min Gud! jag förmår ej mera," — nedföll i hans armar. En marmor blekhet öfverdrog de tårda dragen. "Carl! min egen dyra Carl!" suc-

kade hon, omfattade min fars och mina händer, och var ej mer. Förskona mig min nådiga Friherrinna att söka vidare beskrifva denna smärtans stund. En Gud var det, som uppehöll min arma far vid krafter, och som vid dessa bekymmerfulla tilldragelser ej lät hans mod duka under. Sedan han ledsagat sin bortgångna maka till dess sista hvila, förföll han åter i det dystra svårmod, hvilket endast *hon*, genom så mycken mildhet förmått skingra. Hans enda nöje var betraktandet af det lilla skrin och den näsduk, hvilken först gifvit anledning till hans bekantskap med min mor, och hvilka relikter redan för längre tider voro mig skänkte af henne! Derjemte sysselsatte honom ofta beskådandet af en dyrbar tafla, hvilken ständigt hängt öfver mina föräldrars säng, den var ett minne af hans fordna Mathilda, och ägde för honom ett oskattbart värde; länge hade han redan för densamma blifvit erbjuden en betydligare summa, men hade alldrig kunnat förmås skiljas dervid; sluteligen gjorde det grymma behofvet det för honom nödvändigt; hans tillgångar voro ej tillräckliga att löna arbetarene på den lilla jord han bebodde, och med en smärta, hvilken blott kan förliknas med den vid förlusten af min mor, lät han sig skiljas vid detta sista band, af den renaste, trofastaste kärlek; han öfverlefde min mor endast ett halft år, och jag förr så lyckliga barn, blef åter utsedd att emottaga denna ömt älskade fars sista suck.

Har ni förlorat, Fru Friherrinna, hvad som var ert hjerta kärt; har ni någonsin erfarit höjden af sällhet och smärta? O! då vet ni hvad jag känt,

hvad jag ännu erfar vid det alldrig utplånliga min-
 net af min oersättliga förlust. Jag hade, försjun-
 ken i drömmar om det förflutna, en lång stund
 fäst at hvarken öga eller tanke på något mig om-
 gifvande föremål, men tänk dig Emilia min för-
 skräckelse, då jag uppsläende min blick, fann
 Friherrinnan afbleknad, och fullkomligt sanslös
 nedsjunken mot hufvudgården. Jag sprang upp,
 skyndade att med eau-de-luser och spriter, dem
 hon alltid har till hands, gnida dess pulsar och
 tinningar, och lyckades ändteligen, efter träget be-
 mödande, återkalla henne till medvetande; Hon upp-
 slog nu de matta ögonen, i hvilka ännu klara
 tårar perlade sig; "jag har förskräckt er, goda
 Mathilda," yttrade hon, genom den svaghet som
 i hast påkommit mig; er berättelse har lifligt upp-
 rört mitt hjerta, men, var lugn, det onda skall
 snart förgå; "och framförallt," tillade hon, då hon
 hörde mig häftigt anklaga mig, såsom orsaken till
 hennes illamående, "gör er ingen förebråelse,
 det skulle på det högsta smärta mig, då jag sjelf
 föranledt till dess meddelande. Icke nu, men en
 annan gång då både ni och jag med mera lugn
 kunna sysselsätta våra tankar med flydda tider,
 vill äfven jag meddela er mina, väl icke händelse-
 rika, men dock något ovanliga öden; ni skall af
 dem erlärta att lidandet, ehuru i olika grad oss
 tilldeladt, är hvarje menniskas lott; hvar finnes
 väl en dödlig, hvilken ej pröfvat motgången? Ack
 Mathilda! hon är en god skola, som vänjer själen
 vid tålmod och försakelse." — Aftonsolen sjönk
 just nu, förintad bakom de aflägsne blå bergen, och
 spridde ännu i sin nedgång en ljusning, lik en

gloria kring det bleka ansigtet, hvilket verkligen bar en omiskännelig prägel af det själslidande, hvarom hon talat. Håret, upplöst igenom de bemödanden hon under sin plötsliga vanmakt gjort, tycktes ännu med samma obesvikliga beständighet som fordom, vilja smeka de sköna, ehuru icke mer ungdomliga dragen, och böljade nu ledigt i mörka vågor öfver panna och hals. Friherrinnan var synbart uttröttad, och hvilat, som jag tyckte, henne högst behöflig. Sedan jag i hennes rum gjort min lilla aftonvard, lemnade jag henne något lugnad till morgondagens återseende. I morgons, då jag just slutat min lilla toilette och med mitt arbete gick att besöka Friherrinnan, anmäntes Majorskan Pygmeus, hvilken hos den sistnämnda kom att aflägga ett förmiddagsbesök. Friherrinnan, hvilken ej så tidigt var beredd att emottaga visiter, bad mig, under det hon fulländade sin klädsel, i förmaket emottaga hennes främmande. Jag hastade ut att i lagom tid hindra Majorskans och dess Fröken systers snabba inträngande i Friherrinnans kabinett, hvarunder Majorskan likväl ej lemnade mig den ringaste uppmärksamhet, men, utan att ens vilja afvakta den ledsagande betjentens svar, häftigt frågade hvar Friherrinnan stod att träffas. Friherrinnan skall straxt hafva den äran infinna sig," yttrade jag, och ber hon nu genom mig Fru Majorskan intill dess hafva godheten taga plats i förmaket. Majorskan vände sig mekaniskt till mig och sade, i det hon med ögonen mätte mig från hufvud till fot: "vet Friherrinnan att det är hennes niece, Fru Majorskan Pygmeus, som kommit att göra sin Tante Friherrinnan Y. ett besök?" — "Ja,

Fru Majorskan är nyss för Friherrinnan anmäld," svarade jag, och öppnade härvid flygeldörrarne till förmaket, dit Majorskan med sin syster instego. Majorskan tog sin plats i soffan, och gjorde med en vink systemen tecken att följa exemplet. Jag hade, intagen af verklig förundran, ännu ej bestämt mig hvarken att gå eller sitta, men tog mig dock sluteligen äfven en plats nära dörren. Detta var dock för mycket för Majorskan, hvilken på sin höjd kunnat tillåta mig få qvarstadna utanför tröskeln; hon nappade nu än på sin shawl, än på tofsarne af sin ljusröda sidenkoquette, men kunde längre ej afhålla sig att till sin syster halfhviska: "*mon dieu! quelle etourderie de ce placé ici!*" — "*Oui ma sœur,*" uppvaktade Fröken, "*mais il faut l'excuser, elle ne comprends mieux.*" — Nu uppstod en liten paus, hvilken jag ingalunda expone- rade mig att bryta. "Friherrinnan är länge upp- tagen i dag?" nedlät sig ändteligen Majorskan, lem- nande mig en knapp sidoblick; "*hon,*" (menande mig) "känner säkert hvad som så länge kan uppe- hålla min Tante, hennes helsa är . . .?" "fortfarande ombytlig" albröt jag nu, det är väl ej ännu länge jag vistats hos Friherrinnan, men under denna tid har hennes helsa varit ständigt vacklande." — "Jag tycker väl också," återtog Majorskan, "jag hos Friherrinnan ej hittills blifvit *henne* varse, *hon* är således nyligen anländ, troligen till Friherrinnans egen uppsättning?" Jag ärnade just lemna ett upp- lysande svar om att det verkligen var helt och hållet för Friherrinnans egen person jag vista- des i huset, då denna sednares ankomst hindrade mig derifrån. Majorskan hastade nu att med sin

första liflighet möta sin "nådiga tante," beskref i flytande ordalag, sin längtan att få se och underätta sig om hennes helsa; regretterade sin stora förlust, aft ej vara hemma, då den "nådiga tanten" härom dagen gjort henne äran af ett besök, tilläggande, "att hon då olyckligtvis hade antagit en bjudning till Guvernörskan, Grefvinnan X., hvilken så enträget nödgat henne ej uteblifva, emedan repetitionen till de i längre tider öfvade *tableaux vivants*, nu, då alla draperier och kostumer voro förfärdigade, för sista gången före den stora representationen, under Fru Majorskans, vid dylika tillfällen välkända smak, skulle försiggå." Med förekommande vänlighet besvarade Friherrinnan all denna granlåt, utvisade Majorskan en plats i soffan, och, o under! o förargelse, kom att sjelf, då hon varseblef den, jag med så mycken djerfhet intagit, med den mest innerliga godhet ledsaga mig, först fram till Majorskan, presenterade mig som hennes unga vän, Mamsell Sommer, och o himlar! förde mig derefter till den stol, som invid soffan stod den högvälborna Fruen närmast; Fröken hade redan i tysthet nedsatt sig, tätt invid mig, som med hjertat fullt af det ömmaste erkännande af Friherrinnans godhet, ej visste om jag skulle gråta eller le. Att ingendera nu passade sig, insåg jag likväl i rätt tid, och skulle näppeligen ej heller haft tillfälle till någondera, emedan Fröken Doll, hvilken nu på fullt alfvare fått exkusera, ej mig, men Friherrinnan, efter denna passage upplät sin språklåda, och nu i ymnighet trakterade mig med det aldra charmantaste potpourri af Daglig Allehanda. Under det Friherrinnan nu samtalande med

Majorskan, fästades min uppmärksamhet på besynnerliga rörelser, dem Fröken ständigt gjorde med sina fötter; hon nemligen flätade dem oupphörligt, med verkeligt obegriplig konstfärdighet tillsamman, spirade ganska skickligt de ytterste tåspetsarne lodrätt mot golvet, samt framstötte, med spenstighet, tillbakahållande sina axlar, det ovanligt högt hvälfda bröstet. Måhända varseblef hon sluteligen den observation jag häröfver gjorde, ty nu utlät hon sig helt à propos: "Mamsell har väl redan hört talas om den ypperliga gymnastik, man här i staden inrättat? Ack! Mamsell kan ej tänka sig hvad den är galant och rolig, och nyttig se'n. Vi hafva alla som begagna oss af den, redan på knappt en full vecka, blifvit så muntra och viga och lätta af det nöjsamma tacklandet på alla de otaliga linor och pelare, och Gud vet allt hvad för namn de mångfalldiga ställningarna hafva, der är i synnerhet höga, höga pelare, som räcka ända till kupolen af taket, samt linor, fulla med stora knutar, på hvilka man först klifver upp, tar sig sen fast i pelarn, sätter fötterne i kors och händerne i sidorna, samt halar på det sättet utföre den fasligt långa pelarn; det är rätt vackert att se, ja, riktigt ser man ut som englar, då man så der sväfvar i luften. Har Mamsell ej nånsin hört talas om gymnastik?" — "Åh jo," svarade jag, då jag sent omsider blef i tillfälle till svar, "jag har visst hört, och till och med sett personer, hvilka genom denna välgörande inrättning återvunuit sin hälsa, isynnerhet påminner jag mig ett par unga flickor, hvilka redan i högsta grad snedvuxne, genom gymnastik blifvit fullkomligt lediga och raka; denna uppfinning är visst prisvärd,

då menskligheten genom ett så lätt och oskyldigt medel, utan medicinens tillhjälp, kan vinna hälsa och krafter." — "Nå men," återtog Fröken, "Mamsell lär väl dock ej sjelf någonsin sett dessa inrättningar? om Mamsell vill, så kunde vi i dag åtföljas, jag ämnar mig dit om en timme." — "Jag tackar för detta anbud," svarade jag, "men kan ej antaga det, emedan min förmiddag redan är bestämd." — "Men i morgon då? i morgon måste Mamsell komma dit, jag kommer och afhämtar Mamsell och Mamsell skall ej ångra denna promenad; låfva mig bara bestämdt att Mamsell kommer." Jag tackade åter igen, för så mycken uppmärksamhet, och som jag ej med skäl, utan att synas stötande, kunde refysera denna förnyade proposition, lemnade jag det begärda löftet. Vidare öfvergick Fröken nu i ämne till de lustbarheter, hvilka hos Guvernörens skulle inträffa; "har Mamsell Sommer någonsin sett dylika föreställningar: *tableau vivant*?" — "Nej, jag har väl aldrig bivistat någon sådan, men kan likväl imaginera mig dem." — "Ja så, Ack! de äro också gudomliga, min syster Majorskan är alldeles en mästarinna i deras arangerande, det är alldeles obeskrifligt magnifiquet, skönt att åse dem." — "Ja, det tror jag visst, då de äro lyckade," inföll jag. "Skada att Mamsell ej kan bli i tillfälle att bivista denna fest hos Guvernören," återtog Fröken, "Mamsell skulle riktigt betagas af förundran och öfverraskning, och balen derefter blir ej heller att förakta, jag har redan med Cloty och Jettchen Nobelcreutz öfverenskommit om vår klädsel, jag klär mig i rosa-rödt moirée, och en girlande af blå lupiner, eterneller och tusenskönor

kring hufvudet, men ännu har jag ej bestämt mig för en corbeille à fleurs eller en af stora hvita vaxperlor. Framför allt, men det kan väl Mamsell sjelf förstå, begagnar jag långa hängande lockar, de klä' ju mig, tycker Mamsell ej så?" — "Jag har ej sett Fröken utan dessa, svarade jag, undvikande, och kan således ej yttra mig i detta fall. (Frökens hängande lockar föreföllo mig förfärlige, och skulle jag ej redan sett några par dylika, hade jag säkert föreställt mig ägarinnan till dessa något förvriden.) Fröken ärnade just börja en beskrifning om Frökerna Cloty och Jettchen, då Majorskan oförmödat steg upp, samt rekommenderade sig i sin "nåddiga tantes" ynnest. — Fröken följde naturligtvis hennes exempel, och hann knappt mer än ytterligare påminna mig om mitt för morgondagen gifna löfte. "Ack! Fru Friherrinna," utropade jag nu ovilkorligt, sedan dessa gäster i sin vagn lyckligen aflägsnats, "huru god ni är. Jag skulle väl aldrig vidrört denna obetydlighet, skulle ej mitt hjerta ännu flöda öfver af den renaste tacksamhet till er; men nu gör jag det, på det ni, hulda Friherrinna sjelf må kunna dömma om hvad jag känner, och hvad jag isynnerhet i detta fall har skäl att känna, för er mot mig bevisade välvilja;" och nu berättade jag henne den lilla passagen före hennes inkomst i förmaket. — "Jag vet, jag känner mer än väl" inföll Friherrinnan, "det löjliga högmod och den egenkärlek, hvartill isynnerhet Majorskan gör sig skyldig; man måste derföre, med den största liknöjdhet, om ock förenad med höflighet, bemöta henne; det gör mig verkligen ofta ondt i synnerhet som blodshand förena oss, men hon är

oljeflig. Fröken, tror jag ej så mycket af höjelse, som icke mer för att efterkomma sin systers önskan, följer dess exempel; skulle deras far fått lefva, hade säkert hans vakande öga i tid rigtat deras förstånd, och afvärjt hvarje skadlig inflytelse på deras unga hjertan; men ack! han rycktes alltför tidigt bort, och lemnade sina båda döttrar, jemte en förhoppningsfull son, åt en alltför verldslig och veksinnad mor, hvilken i sina barns dageligen tilltagande sjelfsvåld, endast såg otvifvelaktiga bevis på qvickhet och snille, och således genom denna efterlåtenhet mera befrämjade än afstyrkte det onda." — Jag omtalade nu det löfte jag lemnat Fröken, nemligen: promenaden till Gymnastiken. Friherrinnan gillade alldeles mitt beslut att ej längre motsätta mig Frökens vänliga förslag; man bör ej, tilltalade hon, fränstötande hesvara en yttrad välvilja, den må sedan gälla viktigare eller likgiltigare saker, det är och förblir dock välvilja. Resten af förmiddagen tillbringades af Friherrinnan medelst skrifvande, samt eftermiddagen med emottagande af besök, hvilka utgjordes af Ofverstelöjtnanskan E. med sin Frökendotter, samt Kammar-Rådinnan H., dessa båda äldre personer voro systrar, och ett par rätt söta (om jag så får kalla dem) gummor. Friherrinnan var som vanligt tillgänglig, och, som det tycktes, verkligen upprymd af detta trefliga sällskap. Hos Fröken E. tyckte jag mig i början märka en skymt af högmod, men den försvann alldeles, då hon mot aftonen, under en lätt konversation så väl till mig, som generelt, meddelade sig; hon är ej vacker, mera stor och fetlagd, men dock proportio-

nerlig, och har i sitt väsende och hållning onekligt någonting graciöst; isynnerhet kan man med största nöje höra henne berätta; det obetydligaste erhåller då värde och blir utfördt af henne, intressant. Långt snarare än jag det önskat, bortilade denna afton, och med en ifrig anmaning till Friherrinnan, samt en dito till mig, om ett snart inträffande återbesök, aflägsnade sig dessa glada gäster.

Åter har natten bredt sin dunkla slöja öfver sjö och och land, och bjudit tystnad åt den hvilande jorden. Ser du, Emilia, huru jag lyckligare än på många tider, under flere timmar nu sysselsatt mig med dig, du, min älskade barndoms syster! När skall jag väl af din hand erhålla den första rad, och huru skall ej mitt hjerta innerligen glädas af detta prof på din fortfarande vänskap; nu god natt, god natt min Emilia!



Den 7.

Frukost-timmen var i dag knappast passerad, då Fröken Doll, under mycket buller, inhopade i mitt rum; hon gjorde vid sitt inträde ett allför kosteligt experiment, hvilket, i anseende till den öfverbalans kroppen dervid tog, ett ögnablick såg rätt vådligt ut, men slutades dock så lyckligt, att endast tvenne invid hvarandra stående stolar, vid denna oväntade katastrof, kullstjelpte, och Fröken omsider, efter den pirnette, hvartill de intrasslade fötterna föranledt, förbryllad och hög-

röd tvärstādade midt på golvet. Hon såg högst förlägen ut öfver detta misslyckade saltomortal, och som hennes bryderi verkligen höll på att smitta mig, tog jag mig i hast mod och frågade, utan att låtsas fästa uppmärksamhet vid det nyss förefallna: "om hon redan ärnade sig till gymnastiken, och möjeligen vore kommen att afhemta mig?" — "Ja, ja, ja," svarade hon, nu afläggande sitt bryderi, och sedan hon således återvunnit sin fattning, gick det af sig sjelft; kullbyttan var glömd, och färdig att göra en ny, framhoppade hon åter ett par pas de deux, och stod nu framför mig i hela sin intagande gymnastik-kostume, ett par vida gulrandiga kulotter, neduti hopsnörpte likt välpinnade korfvar, samt en storrutig, mångfärgad mecka, hvilken utan all slags bandage eller bälte, likt en brokig vinge, ständigt flaxade ikring henne. Nu satte hon med sjelfförnöjd min båda händerne i sidorna: "säg, hvad tycker ni om denna drägt, är den ej otvungen och lätt? man har i den afskakat alla bojor, andas så fritt, kan röras ogeneradt, den eljest hopklämda kroppen är nu böjlig att sträckas hit och dit, och framför allt ser ni, kan man i den göra de oöfverträffligaste klättringar och språng på våra stegar och ställningar, och, fortfar hon helt exalterad, få se, få se, om icke ni af allt detta blir så betagen, att ni rätt snart blir en verksam medlem af vårt samfund." — "Jag vill ej försäkra," återtog jag nu, "men jag tror fullt och fast, att sådant ej händer, så länge ej sjuklighet tvingar mig dertill. "Sjuklighet" utropade Fröken, "jag är Gud ske lof ej sjuklig, men då man med så litet kan förebygga sjuklighet, så" . . .

”Jag tror likväl icke att jag kommer att deltaga i detta försiktighetsmått, bästa Fröken,” inföll jag nu åter och började göra mig färdig att åtfölja henne. Vi afreste i den präktiga landeau, som, med ett par frustande bruna hästar förespänd, stod väntande framför trappan. Ehuru Fröken försäkrat mig det jag ej skulle ångra mitt besök, kunde jag dock ej dervid erfara det stora nöje, hvarom hon så mycket talat, då jag undantager det hon sjelf, eller rättare hennes ovighet, förskaffade mig. Antalet af Gymnastiserande var temmeligen stort, omkring tjugu å trettio; dessa undergingo sina pröfningar med resignation, och syntes en del onekligen erfara lidanden, hvilka ej genom dessa muntra Iektioner kunde förmildras, men åtminstone utvisade ej Fröken Dolls, och en och annans glada ansigten någon smärta; hvad isynnerhet den förstnämnda beträffar, gör jag mig ej samvete af, att så raillant yttra mig; hon medgaf ju sjelf sig vara fullkomligt frisk. Men, jag återgår till mitt ämne: Fröken Doll, hvilken verkligen roade mig en stund, i det hon, under mycket bråk, fet och rödbrusig, ansträngde sig att i kapp med en kamrat genom repstegarne dingla sig upp och ned, och sluteligen, lik en stampsäck, nedföll till golfvet innan hon nådde stegens nedre trappsteg; hon lyckades ej bättre, då hon medelst en hängande lina skulle öfverhoppa en slags bröstvärn, eller (som jag barbariskt nog skulle benämna det) trädbock. Turvis hade eleverne gjort sina hopp deröfver, hvori isynnerhet några excellerade, då min Fröken, temmeligen säker om sin kupp, med kraftfulla

händer bemäktigade sig linan, lunkade af, men paff! olyckligtvis tvärstodnade midt för bocken, utan att äga förmåga upphinna dess stolta rygg; detta var och förblef henne allt vidare omöjligt, oaktadt alla förnyade försök. "Nå, tyckte ni ej det var roligt att se?" frågade mig Fröken, då vi åter sutto i vagnen. "Å ja, öfningarne äro mångfaldiga, och vighet fordras visserligen att med lärighet der kunna slå sig igenom, likväl tror jag barn bäst taga sig ut dermed; såg Fröken till exempel den lilla flickan, som klättrade högst upp i cupolen, och sedan med verkelig grace nedskraun? den tyckte jag om." — "Ja, ja, jag vet, lilla Mamsell T., ja, hon är ovanligt vig och spenstig, nå dertill fordras också blott liten vana, hon har redan länge öfvat sig med gymnastik." Sålunda, under ständigt uppreparande af, att till denna skicklighets ernående endast och allenast fordrades liten vana, uppnåddes mitt hem, dit Fröken artigt nog behagat följa mig. Vid min hemkomst mötte mig en liten billet ifrån Rosa, hvilken ville underrätta sig om jag på eftermiddagen vore hemma, då hon lofvade besöka mig; hon ville, skref hon, gerna före den snart inträffande resan till Liljedahl, tillbringa en eftermiddag hos mig. Du kan väl föreställa dig, älskade Emilia, huru hjertligt detta förslag glädde mig; jag hastade således att, med Friherrinnans tillåtelse, bedja Rosa vara välkommen. Hon kom då Friherrinnan ännu hvilade middag, och bortpratade en rätt munter timme tillsammans med mig; vi sutto i *mina* rum, hvilka föllo henne oändligt i smak. "Du är glad och lycklig nu söta Mathilda," inföll hon då jag med oförställd glädje

gjorde henne uppmärksam på den trefnad och de mångfaldiga beqvämligheter Friherrinnan i öfverflöd beredt mig. "Jag ser det bestämdt, ack! hvad det är glädjande;" härvid föll hon mig om halsen och stora klara, det hjertliga deltagandets oförfalskade tårar lyste härunder i de sköna ögonen. "Ja, jag är verkligen lycklig, söta Rosa," upprepade jag, "men framför allt utgöres min lycka af det ömma moderliga bemötande jag minutligen röner af Friherrinnan. O! om ni alla visste huru obeskrifligt god hon är."

"Ja, så har också mamma alltid sagt," återtog Rosa, "hon har, i trots af Mamsell Bergbruns elakhet alltid lyckönskat dig, ty mamma känner igenom många fattiga familjer Friherrinnans otaliga välgerningar, ehuru de alltid i största tysthet utöfvas. Ännu helt nyligen köpte hon åt en fattig skomakare och hans i yttersta armod lefvande familj, ett litet under Liljedahl liggande hemman; fadren, en trägen arbetare, hvilken, under en nykter och anständig lefnad, genom sin flit uppehållit de sina, samt under sin hustrus års-långa sjuklighet förskaffat henne medicin och läkarevård, såg helt oförmodadt, genom grannens vårdslöshet, hvars hus först nedbrann, sin lilla koja äfven förvandlad i aska; hvar skulle det arma folket finna tak öfver hufvud, och hvar mannen tillgångar att åter försaffa sig verktyg och tillbehör, till fortsättande af sitt arbete? Friherrinnan Y. skaffar sig snart under rättelser om hans uppförande, kallar honom till sig, erfar nu familjens oskyldigt iråkade elände samt låter genom tredje hand för hans räkning af pappa köpa det omnämnda lilla hemmanet, der

karlen nu redan, jemte hustru och barn, åter lycklig blefven, stundeligen välsignar den menniskoälskande varelse, hvilken han har att tacka för sin bergning och utkomst; pappa säger, att mannen med drift och arbetsamhet samt tillhjälp af högst tvenne personer, kan der blifva behållen karl, isynnerhet som han af sin äldste son redan erhåller betydlig hjälp. Hvad hon måtte känna sig tillfredsställd den hulda Friherrinnan, som, jemte en god, varm vilja, äfven äger förmåga att utöfva så mycket godt." Vårt samtal afbröts nu af Friherrinnans personliga mellankomst; hon välkomnade vänligt Rosa, underrätta sig om dess föräldrars helsa samt frågade skämtande mig: "om hon, (Friherrinnan) i dag fick föreställa mitt främmande, eller om hon som gammal, och utgörande tredje person föreföll de unga öfverflödig. Jag vågade, till bevis på mitt fullkomliga ogillande af denna sista mening, kyssande den älskade handen, ledsaga henne till den beqvämaste plats den mjuka soffan erbjöd, framsatte en pall under hennes fötter, på det hon riktigt väl skulle trifvas, samt serverade derelut henne, Rosa och mig, med vår älsklingsdryck, det herrliga rykande kaffet. Med Rosas tillhjälp var jag lycklig nog att medelst sång och musik bereda Friherrinnan ett par rätt njutningsrika timmar. Vi sutto som bäst öfverlemnade åt en ren glädje, då betjenten hastigt anmälte Grefvinnan X. och denna straxt derefter inträdde, icke i Friherrinnans, nej i *mina* rum; Friherrinnan uppsteg; persvaderande Grefvinnan att instiga på hennes sida, men med öfvertalande vänlighet afböjde Grefvinnan detta förslag, försäkrande, det hon "med

största nöje skulle qvarstadna här, hvarest genom musiken så mycken trefnad vore att förvänta;" vid dessa ord gjorde hon för Rosa och mig en liden artig bugning, samt nedsatte sig jemte Friherrinnan, i soffan. Denna var — altså Grefvinnan X., om hvilken Majorskan Pygmeus hade talat; jag hade ju föreställt mig henne såsom en redan till åren kommen bedagad dame, med hög uppsatt mössa, och välstärkt, uddad ståndkrage, samt uttrycket skarpt och respektbjudande; nu deremot öfverraskades jag af en varelse, ännu ung, och jag skulle tillägga, utesägligt vacker, om ej de af en tärande sjukdom redan något förändrade dragen motsade mitt påstående, men oemotståndligt behaglig, så vågar jag bestämt kalla henne; kring den hvitaste panna nedföllu mörka lockar, icke af de moderna, hvilka såväl klädde Fröken Doll, nej, långt derifrån, men af de skönaste och rikaste, som ännu någonsin prydt en öppen panna eller smekt en rundad kind; den fina näsan, munnen, öfver hvilken jemt ett litet drag af presence d'esprit hvilade, och hvaruppå jag genast igenkände en lefvande själ, den imponerande, smerta kroppsbildningen, det hänförande, litet öfverlägsna, i den fina nackens något trotsiga tillbakakastande, dock! hvad vill allt detta, ehuru förskönande det hela, säga, då man betraktat dessa ögon, för hvars uttryck jag ej äger något namn; du ler måhända åt mitt svärmeri, då jag säger dig, det jag endast i ett ansigte förut läst detta höga, detta himmelska, detta obeskrifliga! mins du den herrliga altartaflan på konstkabinettet i P.? detta fulländade mästestycke af den odödlige R. O!

du minnes den säkert, och kan utan mina fåfänga försök tänka dig, hvad jag dock omöjligt, omöjligt skulle söka göra dig tydligt. En omsorgsfullt broderad skir, hvit krage föll sluteligen öfver den i det ljusaste blå, färgade öppna tibetsrocken, hvilken, tillhållen endast af en lätt gördel omslöt den smerta gestalten. Förstummad åhörde jag en stund det oändligt ljufva och älskvärda i Grefvinnans konversation, de lätta och naiva, men tillika skonsamma infall hon då och då framkastade, och kunde längre ej afhålla mitt hjerta den beundran hon hos mig väckte. "Och detta är Guvernörskan X." framhvisade jag till Rosa, då Grefvinnan, under enskildta samtal, språkade med Friherrinnan. "Ja, och huru så? frågar du det emedan du ej trodt att så mycken själ, så mycken känslighet och intagande godhet kunde förenas med den stela etikettens fordringar, med rikedom och börd? Ack! söta Mathilda, sällsynta äro visserligen dessa exempel, men ser du, de gifvas dock. Nu tog mig Rosa under armen och förde mig in i det hemliga statsrådet, min sängkammare, der hon med få ord berättade mig huru Grefvinnan X:s svärmoder, ehuru redan öfver åttatio år, utgjorde den klart strålande perla, hvilken i den Grefliga kronan spridde ljus och sällhet öfver hela familjen. Jag fick nu veta, att Grefve X. varit tvänne gånger gift; att han i sitt första äktenskap ägde tvänne arfvingar, en son, hvilken redan vistades vid academien, samt en dotter om sjutton år; att det sednare giftet skänkt honom trenne, ännu minderåriga barn, och var det för att fira den vördade farmodrens åttationdetredje födelsedag, de af Ma-

jorskan omtalte tableauerne voro arangerade. Friherrinnan kom nu, att på Grefvinnans anmaning bedja oss spela ett stycke à quatre mains, hvilket vi kort förut tillsamman exequerat, derefter spelade jag *vår* sonat, och sjöng med Rosa några nyare sångstycken. Grefvinnan tackade oss och syntes nöjd, och om jag ej synes dig alltför egenkär, säger jag dig att det gick bra. Efter theét uppstod Grefvinnan, ty hennes vagn hade redan anländt, tog afsked af Friherrinnan, nalkades mig, kyste mig, hvilket här eljest ej mera är bruket, samt bad mig ej neka sig det nöjet, att tillika med Friherrinnan den 13:de Juni skänka henne ett besök, då ungdomen (härvid nickade hon åt Rosa och mig), kunde påräkna en munter afton. Jag neg ödmjukt samt yttrade med enkla ord, en tacksägelse för Grefvinnans godhet. Friherrinnan syntes synbart belåten med denna vänliga anmaning, samt hoppades älfven, det intet måtte hindra henne ifrån åtnjutandet af denna glada dag. "Den trettonde sade Rosa, så snart Grefvinnan lemnat rummet och började räkningen ifrån tum till tum, "i dag hafva vi den sjunde, lät se, en, två tre, fyra, fem, sex, precis efter sex dagar, ack! då äro vi ännu kvar; efter sex dagar, hvad det skall bli roligt! hör söta Mathilda, huru tänker du kläda dig? men hvad, du är ej glad, hvarföre är du i hast så bedröfvad, just då så mycket bjuder dig motsattsen, säg, hvarföre lider du nu Mathilda?" — "Goda deltagande Rosa," afbröt jag nu "denna vecka" ömma själ, "jag vill ej mera oroa dig, jag vill åter bli glad." "Men säga mig vill du dock," smekade Rosa, "hvad som så hastigt störde din glädje, du var ju nyss så

munter; säg dock Mathilda?" — "Jo det vill jag, huldaste Rosa, jag var redan förut i min själ bevekt, och då jag nu hörde Grefvinnan omtala det nöje hennes bal skulle förskaffa oss, blef jag ännu mera upprörd, Rosa! jag har ej dansat sedan mina föräldrars död!" "Söta, söta Mathilda!" snyltade nu Rosa, kastade sig handlöst ned i soffan och gret öfverljuddt. Jag hade nu all möda att lugna Rosa, satte mig vid flygeln och började spela! "fria vill Simon Sälle," så länge och så alfvarligt, till dess Rosa under tårar, ifrån kudden upphöjde hufvudet, började betrakta mig, samt sluteligen, då jag ej längre mäktade återhålla ett ofrivilligt skratt, rätt hjerteligen instämde deri. Friherrinnan kallade oss nu intill sig, förde oss till en korg fullrägad med de skönaste vindruflvor och appelsiner, hvilka just nu genom gamla Grefvinnan X. blifvit henne tillsände, samt bad oss deraf mätta oss, sjelf vågade hon ej förtära deraf. Rosa svalkade med begärlighet sina glödande läppar med de sötige drufvorne, samt stoppade för den lilla Victors räkning en frisk appelsin i sin pirat; vagnen hade ätven redan kommit, för att afhemta henne, och med hennes afresa slutades också denna glada atton. Åter "en god natt," dröm Emilia! om din sannaste vän Mathilda.



Den 10.

Upptagen dels af visiter dels af contra visiter samt små bestyr för den hos Grefvinnan X. blifvande balen, har jag på dessa tvenne dagar endast humnit tänka, men det likväl rätt hjertligt och ofta på dig. Denna tredje skulle dock ej — så beslöt jag

— försjunka i natt, utan att jag med dig fått bortprata en vänlig stund. Du tycker väl, och det med skäl, att tvenne fulla långa dagar borde gifva rikliga ämnen till meddelanden men så är likväl ej. I förrgår var Friherrinnan ovanligt rask, och proponerade, sedan vi med arbeten tillbringat vår förmiddag, att på eftermiddagen resa ut på ett par besök. Friherrinnan önskade halva mig med, och hennes önskan är min käraste lag. Hon gjorde alltså en visit hos Öfverjägmästarinnan Bjellerdorf, men nej, hon lemnade henne endast ett visitkort; ty lyckan, eller olyckan fogade, att Öfverjägmästarinnan ej var hemma. "Ni har ju sett Öfverjägmästarinnan, Mathilda?" frågade Friherrinnan under det vi till Friherrinnan C. fortsatte vår curs; "ja." — "Denna person är en medlem i sällskapslivet, till hvilken regelmässiga besök ej får åsidosättas, men, ni såg och hörde ju henne i flere dagar, jag behöfver således ej öfver henne göra er en beskrifning; hon förklarar sig sjelf för ett uppmärksamt öga." Vi stannade nu framför Friherrinnan C's hus, och voro så lyckliga att blifva emottagne. Du mins väl, Emilia, den personliga, ehuru fjera presentation jag på Ångfartyget gjorde dig af Friherrinnan C. och dess trenne döttrar? samma Friherrinna och samma Fröknar visade sig nu, de sednare i ståtliga moderna kostymer, der ej en rynka, ej ett snöre förfelade sin plats; raka och cirklade emottogo de Friherrinnan, samt helsade älfven i nådighet — sedan Friherrinnan föreställt mig dem — mig ett gracieust välkommen. Denna korta visit medförde ej något särdeles nöje och efterlemnade således ingen längtan till dess

återförnyande. Det återstående af aftonen fortgick med att för Friherrinnan högt uppläsa stycken utur hennes favorit-lektyr "Schiller," och härmed slutades dagen. I går stod jag ännu och range-
 rade min toilette, då Friherrinnan lät kalla mig, jag hastade in till henne. "Gör er beredd, Mathilda lilla," yttrade hon, nickande till mig en god morgon, att tillsammans med mig göra en liten tur uti staden; jag har hvarjehanda små uppköp att göra, och önskade gerna att ni åtföljde mig. Jag ordnade nu i hast min klädsel, påtog mig hatt och shawl, samt skyndade att åter infinna mig hos Friherrinnan, hvilken äfven var färdig; vagnen körde fram och nu bar det af. Vid en Galanterie-bod lät Friherrinnan hålla, samt utsteg, åtföljd af mig. Nu lät hon i boden, af präktiga siden och florpäckor, nedtaga de yppersta, vis å vis dem rådfrågande min smak, men som jag omöjligt kunde inse hennes afsigt, eller i dag förlika mig med hennes smak för ljusa, med hennes ålder ingalunda öfverensstämmande färger, sade jag beslutsamt: "Friherrinnan måste godhetsfullt ursäkta mig, men i dag förmår jag ingalunda yttra min smak, i anseende till Friherrinnans val, jag skulle då våga säga, att alla dessa färger äro för Friherrinnan mycket för lystra." — "Ja för mig, sannt nog, Mathilda, men för er?" — "O! min nådiga Friherrinna, för mig?" — "Ja för er, ni misstycker väl ej att jag önskade få bestämma er klädsel på den första bal ni jemte mig bevistar?" — "Ack Fru Friherrinna, denna godhet . . ." — "Välj nu blott, välj, men enligt min alfarliga bestämda önskan, något af dessa dyrbarare; lät se, på hvilket af

dessa er smak faller," och härvid framradade hon flera packar de aldraherrligaste sidentyger, ljusröda, gula, blå, samt hvita.

"Då Friherrinnans godhet tillåter mig något val, väljer jag utan tvifvel *detta*," och härvid tramsköt jag ett bländande hvitt silfveraktigt tyg, med de skönaste ivälda blommor; "men Fru Friherrinna, jag torde ingalunda behöfva ett så dyrbart plagg, måhända kunde i min garderobe finnas någon, ehuru ej så präktig, dock passande klädning, som, då man betänker mina tillgångars ringhet, skulle bättre anstå mig; denna är" . . . "alldeles passande på en stor bal, min lilla Mamsell, utan pretention," hviskade Friherrinnan mig vänligt i örat, ty betjeningen återkom nu ifrån sina beskickningar, bärande askar, lådor etc. etc., hvilka alla uppradades på disken framför oss. Nu lät Friherrinnan af det hvita tyget afmäta en dubbel mängd af alnar till en rik klädning, yttrande sig högst nöjd öfver mitt val af färg, aflade åter dubletter af silkesvantar, silkesstrumpor, siden-skor, blonder och dyrbara shawletter, och lät sedan hon liqviderat alltsammans, bära det till sin vagn; nu befallte hon kusken stadna vid Fru Köller, stadens förnämsta modkrämerska, och här förnyades åter hennes mot mig visade godhet; enligt egen smak skulle jag nu, utur det rika förråd af de utsöktaste franska blommor, hvilka här fram-lades, välja mig en hårprydnad; mitt val stannade ovilkorligt vid en utmärkt vacker halfkrans af förgät mig ej, och hvita bellis; "denna, — om jag får?" Friherrinnan nickade ett bifall; "välj ännu en, för en flicka af omkring edra år, men litet

gladare färg." Jag valde åter en med ljusröda bellis och hvita spiriga fjederblommor, den var obeskrifligt vacker. Nu tog Fru Köller under Friherrinnans tillsyn ett mått af mig till den eleganta klädningens förfärdigande, ty det deltes i tvenne delar, den andra hälften medtogs, och vi rekommenderade oss. "Huru skall jag någonsin kunna göra mig förtjent af denna gränslösa godhet, framstammade jag, då jag ändteligen invid Friherrinnans sida satt i vagnen, huru mycket uppoffrar icke Friherrinnan nu, och hvarje ögonblick genom denna omsorg, denna aldrig upphörande moderliga ömhet. Jag söker förgäfves ett ord, som kunde tyda den tacksamhet jag känner för dessa otaliga välgärningar. Friherrinnan såg på mig, med denna hjertliga blick, hvilken utan ordens tillhjälp förklarar så mycket, lade flygtigt sin hand uppå min, och sade med vänlighet: "nå väl Mathilda! låt mig då alltid af ert hjerta erhålla denna barnsliga benämning, anse mig verkligen som er ömmande mor, och jag vill med tillfredsställelse i er, hylla en älskad tillgifven dotter; gör mig nu genast en hjertlig fägnad, tillade hon då vi redan gingo trapporne uppföre till hennes våning, och res med denna bagatell till Rosa B. Det är *du* Mathilda, som gifver henne detta lilla minne för hennes vänskapliga bemötande, under er gemensamma ångbåtsfärd; hör du det, härigenom kan du på ett anständigt sätt, godtgöra den omsorg hennes far möjligen under denna tid hade för dig," och nu afskiljde hon de effekter, hvilka skulle tillhöra Rosa, samt afskedade, utan att ens vilja märka min djupa rörelse dervid, mig med

alltsammans. Rosa hoppade af oförställd barnslig glädje omkring mig, vid hvart enda paket jag, framkommen till henne, upptog. "Ack! så skönt! så skönt!" skallade hennes högljudda utrop; isynnerhet fortjuste henne den verkeligen ovanligt vackra blomsterkransen; hon sprang till spegeln, lade den på sina lockar, dansande, under innerlig förnöjelse, kring rummet; Hofrådinnan berömde det rara tyget, complimenterade öfver Friherrinnans oförväntade godhet, brydde Rosa för hennes danslust, och säkra förväntan på den Grefliga bjudningen, hvilken möjligen kunde uteblifva; då Rosa till denna sista invändning immerfort åberopade sig de meningsfulla blickar Grefvinnan tillsändt så väl henne, som mig. Jag lemnade nu Rosa åt sin lifliga glädje, ännu ölverenskommande om ett sammanträde före den vigtiga dagen, samt afreste.

På eftermiddagen: fortsättning med läsning af Schiller; och tankar vidare på dig Emilia. "Vivat!" skref Rosa på en liten rosenfärgad papperslapp, hvilken, af hennes fina fingrar bildad till en sirlig biljett, tidigt i dag morgons mötte mina blickar, "Vivat! bjudning till Grefvinnan X., att den 13 hos henne dricka thé och passera afton." — "Hvad säger nu mamma om allt detta;" triumferade Rosa, då hon en timme derefter i egen hög person till mig inträdde, att för de herrliga presenterne hos Friherrinnan aflägga sin skyldiga tacksägelse; "hvad säger nu mamma tror du, då hon oakadt sitt bryderi till mig i går, straxt efter det du lemnade oss, genom Grefvinnans betjening emottog invitationskorten?" — "Hon säger väl, att ymnigt vatten fal-

lit på din qvarn kära Rosa," inföll jag, men tror du ej, att mera skämt än öfvertygelse låg under detta din mammas yttrande?" — "Jo, jag tror nästan så," återtog Rosa, "ty mamma roar sig verkligen rätt ofta, att i dylika fall raillera. Nu ingick Rosa frimodigt till Friherrinnan och återkom snart nog, sedan, enligt sin utsago, hon med möda fått tillfälle tacka för gålförne. Friherrinnan hade alltid behändigt undvikit detta ämne. Rosa uppehöll sig ej länge hos mig, emedan några af hennes far väntade middagsgäster fordrade hennes hemmavaro.

Rosa hade just hunnit lemna oss, då en Postiljon inträdde och till Friherrinnan aflemnade ett bref; knappt hade hon kastat ett öga på utanskriften, då hon, under ett högt glädje-utrop, uppslet ouvertet och häftigt tryckte brefvet till sina läppar. "Ifrån min son! dessa efterlängtdade rader," var allt hvad hon under glädje och öfverraskning förmådde yttra. Hon ilade så fort det lät sig göra till sina rum, och jag — aflägsnade mig till mina. Hennes son! upprepade jag för mig sjelf Hon hade en son! derom hade hon ännu aldrig nämnt. Denne var en person, så oförmodadt framträd på scen, så jag knappt kunde förlika mig med möjligheten af hans tillvaro. Och hvar vistades denne son? liknade han i mildhet och englagodhet sin mor? dessa voro allt frågor, hvilka jag ännu, intagen af förundran, oupphörligt gjorde mig sjelf. Glad på Friherrinnans vägnar satte jag mig ned, samt började på Pianot preludera några toner, och sjöng, likasom inspirerad, utan någon bestämd melodie — dessa enkla, men passande verser, författade af vår älsklings-skald:

”Svala du, som rör så gerna vingen,
Med ett tröstens bud till henne flyg,
På dess skuldra sitt, och sedd af ingen
Dessa ord i hennes öra smyg:

Goda moder! (här vågade jag endast för tillfället förändra benämningarne) om din son du saknar,

Hör hans trogna hälsning genom mig,
Nästa morgon, endast vinden vaknar,
Lossar han sin båt och söker dig.
Lång är vägen, och han sjell' behöfver,
Vindens hjälp, att klyfva fjärd och sund,
Men; —”

”Ja! min dyra Mathilda” sade Friherrinnan, hvilken under min sång sakta inkommit — ”vägen är lång, du har rätt, väl icke i morgon — men snart hoppas jag dock få återse denna älskade son, hvilken ödet länge skiljt ifrån mig, se här — visande på brevet — här har jag det skrifteliga löftet, att ännu i sommar, så snart hans permission utfallit, blifva i tillfälle — se och omfamna min Gustaf!

Ett nytt lif lefver sedan dessa raders ankomst upp hos Friherrinnan, hvilket sprider lust och kraft i hela hennes varelse; hon tänker, hon talar nu endast om sin Gustaf, och har redan i dag, biträdd af mig, uppsökt och framtagit otaliga packar de superfinaste skjort- och linne-plagg, hvilka länge sedan förfärdigade, blott i förväntan på sin ägare, hittills legat ovidrörde. Jag har till deras märkande och nummererande (hvilket blifver mitt arbete) formerat minst ett halft dussin pennor, och ännu aldrig har i min lefnad jag sammantaget tecknat så många G—n, som till profbitar denna korta aftonstund. O! huru begärligt griper jag

ej hvarje, äfven det obetydligaste tillfälle, att uppfylla de önskingar af Friherrinnan möjligen kunna göras; hvarföre, hvarföre, skall jag ej äga förmåga att oftare och kraftfullare genom handlingar visa henne min tacksamhet.



Den 14.

Bland sommardagens barn en ros jag såg
I första stunden af dess blomningstid,
Med purprad kind i knoppens famn hon låg,
Och drömde blott sin oskuld och sin frid.

R g.

Ännu något hufvudyr, trött och olustig efter den utgångna nattens mödor, smyger jag dock så gerna, med tanken på dig, till mitt lilla skrifbord, fattar i pennan och tecknar med varmt hjerta på det stela pappret min Emilia en god afton. Hvad skall väl dock den tråkiga varelsen med de sömniga ögonen och det varma hjertat nu kunna säga dig? Jo, först och främst lemna dig en den innerligaste tacksägelse för den glädje du genom ditt obeskrifligt kärkomna och oföväntade bref skänkt mig; denna sällhet vågade jag visst icke ännu hoppas; föreställ dig således den jag verkligen erfor vid emottagandet af dina rader. Att du saknar mig Emilia! att tiden varit dig en evighet sedan vi åtkiljdes, ack! hvad detta bevis på din vänskap fägnar mig, du min första, min uppriktigaste vän. Jag satt i går morgons, likasom de tvenne föregående dagarne, träget sysselsatt med mitt arbete, broderandet af en silkes-tylls-krage till Friherrinnan, och höll just på att sluta denna kära syssel-sättning, då Friherrinnan med ditt bref i den högt